

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

5. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

4. ÚNORA 2007

Z obsahu:

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
17. ledna 2007
- strana 2 -

Život rozkvétá na poli lásky

Christa Meves
- strana 4 -

„Ty, které milovaly mnoho...“

Poustevnictví žen
v syrsko-antiošské tradici
(dokončení)
- strana 6 -

Istanbul -

Vzpomínky na město

Nad knihou nositele
Nobelovy ceny
Orhana Pamuka
- strana 9 -

Kronika ze zajetí

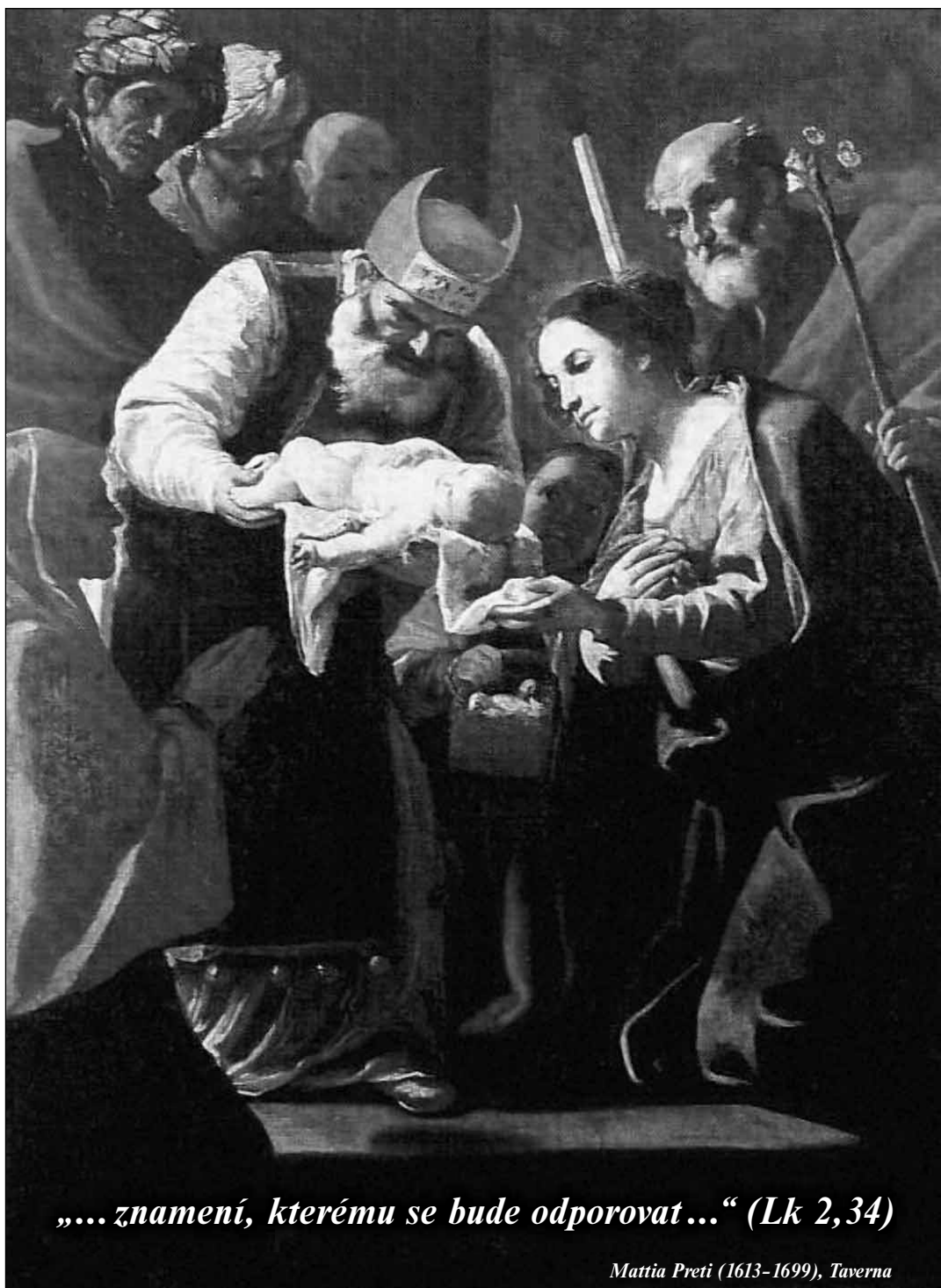
Setkání s P. Manuelem
Musallamem,
jediným katolickým
knězem latinského
ritu v pásmu Gazy
- strana 10 -

Jak si počíná papež?

Hubert Gindert
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (88)

Četba na pokračování
- strana 14 -

„... znamení, kterému se bude odporovat...“ (Lk 2,34)

Mattia Preti (1613-1699), Taverna

Drazí bratři a sestry, zítra začíná Týden modliteb za jednotu křesťanů, který osobně zakončím v bazilice svatého Pavla za hradbami 25. ledna slavením nešpor, na které jsou pozváni i představitelé jiných církví a církevních společenství Říma. Dny od 18. do 25. ledna – v jiných částech světa je to týden v době Letnic – jsou obdobím velkého úsilí a modliteb všech křesťanů, kteří přitom mohou využít texty modliteb, které zpracovala společně Papežská rada pro podporu jednoty křesťanů a Komise „Víra a řád“ Světové ekumenické rady církví. Jak živá je touha po jednotě, jsem mohl pocítit během setkání, která jsem měl s různými představiteli církví a církevních společenství během posledních let, zejména velice dojemným způsobem pak při nedávné návštěvě Ekumenického patriarchy Bartoloměje I. v Istanbulu v Turecku. K těmto a dalším zkušenostem, které rozšířily mé srdce pro naději, se vrátím obsírněji příští středu. Cesta k jednotě zůstává jistě dlouhá a nesnadná; je však třeba neztrácet odvahu, ale pokračovat a spoléhat především na bezpečnou podporu Toho, který před odchodem do nebe slíbil svým učedníkům: *Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa* (Mt 28,20)! Jednota je Boží dar a ovoce působení jeho Ducha. O tento dar je důležité se modlit. Čím více se blížíme ke Kristu tím, že se obrátíme k jeho lásce, tím více se blížíme také jedni k druhým.

Den židovsko-křesťanské reflexe

V některých zemích, včetně Itálie, předchází Týdnu modliteb za jednotu křesťanů Den židovsko-křesťanské reflexe, který připadá právě na dnešek 17. ledna. Již takřka dvacet let Italská biskupská konference věnuje tento den judaismu a podporuje tak jeho poznávání a úctu k němu, aby posílila vztah přátelství me-

zi křesťanskou a židovskou komunitou, který se pozitivně rozvinul po Druhém vatikánském koncilu a po historické návštěvě služebníka Božího Jana Pavla II. v hlavní římské synagoze. Aby židovsko-křesťanské přátelství rostlo a bylo plodné, musí být také založeno na modlitbě. Vybízím proto všechny, aby se dnes obrátili s naléhavou modlitbou k Pánu, aby se židé a křesťané vzájemně respektovali, ctili a spolupracovali v zájmu spravedlnosti a míru ve světě.

Závazné poslání křesťanů

Biblické téma, předkládané ke společnému zamyšlení a modlitbě v tomto týdnu, zní:

I hluchým dává sluch i němým řeč (Mk 7,31–37). Jsou to slova převzatá z Markova evangelia a vztahují se k Ježíšovu uzdravení hluchoněmého. V tomto krátkém úryvku evangelista vypráví, jak Pán poté, co vložil prst do uší a dotkl se slinou jazyka hluchoněmého, způsobil zázrak slovy: *Effatha*, to znamená: *Otevři se!* A jakmile se tomu člověku otevřel sluch a rozvázal jazyk, vyvolal úžas celého okolí tím, že vyprávěl, co se mu přihodilo. Každý křesťan, duchovně hluchý a němý v důsledku dědičného hříchu, získává ve křtu dar od Pána, který se dotýká svými prsty jeho tváře, a tak díky křestní milosti se stává schopným sly-

šet Boží slovo a hlásat je bratřím. Od toho okamžiku je navíc jeho úkolem, aby rostl v poznání a v lásce ke Kristu a mohl tak hlásat a účinně vydávat svědectví o evangeliu.

Nezbytnost svědectví lásky

Toto téma, které staví do světla oba aspekty misijního poslání každého křesťanského společenství – hlásání evangelia a svědectví lásky – zdůrazňuje také, jak důležité je převádět Kristovo poselství do konkrétních iniciativ solidarity. To podporuje cestu k jednotě, protože lze říci, že každá úleva, i ta sebestnější, kterou křesťané společně poskytnou bližnímu v utrpení, přispívá také ke zviditelnění jejich společenství a jejich věrnosti k Pánovu přikázání. Modlitba za jednotu křesťanů se však nemůže omezovat pouze na jeden týden v roce. Jednomyslná modlitba k Pánu za to, aby to byl On, kdo uskuteční – v čase a způsobem, který zná jen On –, plnou jednotu všech svých učedníků, se musí rozšířit na každý den v roce. Vždyť přece shoda úmyslů ve službě na ulehčení v utrpení člověka, hledání pravdy Kristova poselství, obrácení a pokání jsou závazné složky, v nichž se každý křesťan hodný toho jména musí spojit s bratrem v modlitbě a vyprošovat naléhavě dar jednoty a společenství. Proto vás vybízím, abyste tyto dny prožívali v atmosféře modlitby a naslouchání Božímu Duchu, aby se uskutečnily důležité kroky na cestě k plnému a dokonalému společenství všech Kristových učedníků. Kéž nás Panna Maria, kterou vyzýváme jako Matku Církve a Pomocnici všech křesťanů, podpoří v naší cestě za Kristem.

*Bollettino Vaticano 17. ledna 2007
Mezititulky redakce Světla*

Editorial

Nové objevy a vynálezy se staly tak všední záležitostí, že už nás dnes v tomto ohledu sotva co překvapí. Věda vystupuje občas tak sebevědomě, jako by pro ni neměla existovat žádná tajemství. Stále přitom slyšíme, že náboženství a víra jsou jakési berličky, kterými si člověk pomáhá, dokud nedospěje k vědeckému poznání a vysvětlení světa. Kdyby tomu tak opravdu bylo, muselo by mít náboženství opravdu namále. A mohlo by se dokonce zdát, že srovnání religiozity v hospodářsky vyspělých a z ostatních zemích tomu dokonce nasvědčuje.

Mezi dobou kázání Božího Syna a současností, která je plná vědeckých objevů, leží celá dvě tisíciletí. Na první pohled se nám může zdát, že jeho hlásání a současná skutečnost jsou dnes už dva zcela odlehle a nesouvisející světy. Ale tento dojem je plodem našeho nedostatečného nadhledu. Ani zcela prostý věřící, který opravdu ví, komu uvěřil, se vůbec ne-

musí na vědecký pokrok dívat s obavami, že mu věda dokáže, jak je jeho víra bláhová. Spíše ho mohou napadat oprávněné obavy, aby vědecké poznání, které zůstane vždy neúplné a nedokonalé, nesvedlo člověka k takové troufalosti, která může mít nedozírné katastrofální následky.

Každý opravdu věřící člověk se totiž může bezpečně opřít o vědomí, že zásady opravdové lidské blaženosti a morální maximy Horského kázání mají téhož Autora jako koloběh života v přírodě, dráhy všech kosmických těles nebo zákonitosti lidského mozku a jeho vývoje. Za vším, co je, stojí jeden jediný, do nejmenších podrobností důkladně promyšlený, moudrý a nepřekonatelný Boží stvořitelský plán. Skutečné vědecké poznání může nakonec víru jediné potvrdit. A stále častěji se setkáváme s tím, že se tak skutečně děje. Výzkumy opakovaně prokazují, že ti, kteří

Pokračování na str. 13

Ježíšovo přijímací řízení

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Neboj se, budeš lovit lidi.

Dnes se vroucněji než jindy obrať na Ducha Svatého s upřímnou prosbou, aby ti dal poznat hloubku tvé hříšnosti, slabosti a nehodnosti. Pros ho, aby ti umožnil dojít k opravdovému přesvědčení, že si sám od sebe nezasloužíš, aby ti seslal sebemenší paprsek svého světla. Nejedná se tu o nějaké cvičení jak si něco namlouvat. Naopak, tomu se máš právě odnaučit, aby sis nenamlouval to, co nejsi. „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit⁽¹⁾ od každého sebeklamu. I když nejsem hoden, abys vešel ke mně,⁽²⁾ přijď a ukaž mi úplnou pravdu o mně!“ Čím upřímnější bude tvoje vnitřní dispozice, tím lépe budeš připraven na setkání s Božími služebníky, kteří tě čekají v dnešních třech čteních.

První z nich tě přivádí k velkému starozákonnímu proroku. Můžeš s ním právě nahlédnout do pootvěřeného nebe. Padni na tvář před Božím majestátem a klaněj se mu se *serafy*; kteří vděčně pějí: *Svatý, svatý, svatý...* Prorok Izaiáš však místo úžasu tone ve strachu, že směl spatřit Boha, ačkoliv je hříšný. Pociťuje vinu nejen sám za sebe, ale za všechn lid, z něhož vyšel. Je dokonce přesvědčen, že musí zemřít. Čím větší milosti se dostane pokornému, tím více si je vědom své nehodnosti a sklání se před Bohem. A právě takový postoj upřímnosti a pravdy vábí Nejvyššího, jehož milosrdenství *jediným uhlíkem* dokáže spálit jeho vinu. Izaiáš byl přesvědčen, že zaslouží smrt, a nyní spolu s očištěním získává nový život. Tento velký dar však zcela odevzdává Dárci: „Můj Pane, vezmi si mě, *jsem zde, pošli mě, kamkoliv chceš*.“

Osm století později můžeš být na břehu Genezaretského jezera svědkem stejného zázraku milosti. I zde se Pán setkává s opravdovou pokorou srdce. Nejdříve se však Boží moc projeví viditelným a přesvědčujícím způsobem v lidsky zcela bezvýchodné situaci. K tomu je však třeba *zajet na hlubinu*. Předpokladem tohoto divu je totiž Šimonova poslušnost: „I když jsem přesvědčen, že je to zcela zbytečné, *na tvé slovo, Pane, spustím síť*.“ Uvědom si, že nikdy nemůžeš mít tolik znalostí a zkušeností, abys mohl nedbat na *Pánovo slovo*. A nyní uvidíš na vlastní oči, jak se to vyplácí: lodi, které celou noc nic neuložily, se nyní potápějí pod nákladem ryb. Ale rybář Šimon, podobně jako Izaiáš, se více než záračnému lovu diví skutečnosti, že

se něco takového přihodí právě jemu, ačkoliv *je člověk hříšný*. Nejasá nad úlovkem, nesvolává své kamarády, aby se pochlubil množstvím ryb, jaké ještě nikdy neviděli. Místo tíže ryb má před očima tíhu vlastních hříchů. Zkušený rybář se sám ocitá v síti. Čím hlouběji se propadá díky sebepoznání, tím výše ho pozvedají zcela neočekávaná Pánova slova: *Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi*. Tak jako na Pánovo slovo vyplul a *spustil síť*, tak nyní na jeho slovo *všechno opustí a půjde za ním*.

A nakonec do třetice zajdi do Damašku a nechej si vyprávět, jak se z Šavla mohl stát Pavel. Čím to, že Ježíš si vybírá právě svého úhlavního nepřítele, aby si ho tak pevně přitáhl na své Srdce? Protože Pavel po této veliké milosti dokáže upřímně vyznat, že toho *nebyl hoden*, že je jen *nedochůdce*. Není takové propasti, ze které by tě Ježíš nemohl vyzvednout až k sobě. Má to jen jednu podmínku: abys přiznal se vši upřímností, že jsi na dně: *Jsem člověk nečistých rtů, jsem člověk hříšný, jsem nedochůdce*. To je zvláštnost konkurzu, který Ježíš vyhledává, když hledá spolupracovníky. Nikoliv: Předvedte se, ukažte, kdo je větší, silnější, kdo z vás nejvíce umí. Právě naopak: Kdo si je zcela jist, že pro svou hříšnost a slabost není opravdu k ničemu? Právě takové potřebuji a hledám. *Neboj se, pouze mojí milostí budeš tím, čím budeš, jen jestli půjdeš za mnou a mou milost nenecháš ležet ladem*.

Cítíš už ochotu a odvahu *opustit všechno*? Neboj se, že opouštíš příliš mnoho. Zanecháš za sebou jen klamná zdání. Tvoje spoléhání na vlastní nápady a schopnosti je stejně jalové jako Šimonův noční rybolov. Udělej konečně místo pro Ježíšův zážitek, přízně před Boží tvář, že jsi a zůstaneš jen člověk ubohý, neschopný a hříšný. Nehrnj se tak do popředí. *Zařaď se po všech jako poslední*. To je místo, odkud uvidíš Ježíše. Teprve až připustíš celou pravdu o sobě, objeví se ti strhující pravda o něm. Pak se Pánu vyplatí, když tě stejně jako u těch tří pozvedne až ze dna, abys *jedině s jeho milostí* byl nějak užitečný. Pak jako opravdový projev vděčnosti budeš moci udělat to jediné, co je spravedlivé: vrátit mu sebe sama a *pracovat pro něho až do únavy více než všichni ostatní*.

Zdá se ti, že to nedokážeš? Je tu ještě jedna možnost: *Obrať se na jeho Matku, nepatrnou služebnici*. Ona tě ráda uvede mezi *nízké a hladové, které Pán povýší a nasytí dobrými věcmi*⁽³⁾, abys mu mohl pomáhat *lovit lidi*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,3; ⁽²⁾ srov. Mt 8,8; ⁽³⁾ srov. Lk 1,46n

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 6,1-2a.3-8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové. Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem.

Tu jsem zvolal: „Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!“

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“

Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2. čtení - 1 Kor 15,1-11

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou - většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli.

Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev.

Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium - Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed' na hlubinu a spustíte síť k lovení!“

Pokračování na str. 15

Revoluci již není možno držet pod pokličkou. Po rozvoji výzkumu mozku v USA v 90. letech je tento obor rozvíjen nyní i v Evropě. PET a jiné diagnostické techniky umožnily daleko intenzivněji než dosud získávat poznatky, „co se děje uvnitř“ v lidské hlavě, a je možno to i na obrazovce odhalit, pozorovat, diferencovat a popsat.

Denně jsou publikovány nové výsledky, které byly dosud neznámé nebo jen tušené, procesy látkové výměny a tajemství mozku jsou odhalovány jeden za druhým.

Fascinující jsou nové poznatky o mozku u nenarozených dětí a o jejich prvním roku života, o nenahraditelnosti bezpečí a mateřské péče, neboť míra stresu je u novorozence enormně vysoká, jak potvrzuje Michael Meaney z univerzity v Montrealu. Může však v blízkosti matky klesnout na normální míru matčiným něžným oslovením a laskáním a poskytováním potravy, protože dítě se cítí bezpečně u té jediné osoby, jejíž hlas, tlukot jejího srdce tak důvěrně zná.

Neurobiologové z univerzity v Magdeburgu přišli jednomyslně s tímto objevem: Když se kryší mláďata odděli od své matky, přetrvává u nich zvýšená míra stresu a malá odolnost proti stresu se stává chronickou.

Resumé badatelů zní: duševní zranitelnost nepřiměřenými a nepřírozenými zásahy experimentátorů je enormně vysoká.

Ředitel Národního institutu pro mentální zdraví Dr. Frederick Goodwin připisuje dvojnásobné zvýšení počtu pacientů trpících depresemi nezvládanému stresu v prvních letech života dětí. Ano, stres může skutečně vést k narušení mozkových segmentů, které mají rozhodující význam pro učení a paměť: „Vidíme, jak je mozek destabilizován a jak tato nestabilita zapříčiňuje řadu neurologických stavů, které se u lidí tak často projevují.“

Život rozkvétá na poli lásky

Co všechno věda poznává stále jasněji

Kdo by chtěl vyčerpát plnost života, musel by se koupat v lásce. Jak důležitá je láska pro úplný rozvoj lidských možností, ukazují dnes výzkumy mozku.

Tyto poznatky a mnohé další doklady popisují nezbytnost ochranného vztahu matka – dítě v prvním roku života a potvrzují tak zkušenosti klasické dětské psychoterapie, které jsou již

Christa Meves

dávno známé. Ty však byly různými rodinně nepřátelskými trendy dosud vytlačovány na okraj jako „pouze anekdotické“. Nyní se jim dostává nového vědeckého potvrzení.

Nicméně evropští politikové trvají skálopevně na starých socialistických principech a snaží se dokázat nezbytnost plošného systému jeslí, ačkoliv v rozhodující fázi formace mozku nelze tělesnou matku a její láskyplnou péči nahradit žádným profesionálem, který se s umělou vý-

živou snaží pečovat současně o více dětí.

Děti kojené po celou dobu svého kojeneckého věku mají ve věku deseti let intelektuálně dvouletý náskok před dětmi, které kojeny nebyly. Dokládá to neuroložka Lise Eliotová. Přitom se oslovování a osobní blízkost jeví jako rozhodující faktory k tomu, aby se synapse v mozku utvářely příznivě v milionovém počtu.

Nyní však jsme na stopě také ničivých následků denaturalizované péče o malé děti a nevyvážené látkové výměny, která má za následek epidemicky se šířící deprese a schizofrenie, a můžeme je novým způsobem diferencovat.

Rýsuje se možnost cílevědomé farmakologické léčby, která by nahradila ty látky, které jsou podmínkou pocitu štěstí a kterých se některým nechtěným a nevitáním dětem v prvních letech života pro nedostatečnou péči nedostává, ale které je možno v dospělosti doplnit. Tak to navrhuje americký neuro-

log Jaak Panksepp z univerzity v Bowling Green ve státě Ohio: „Mladí lidé si mohou teplo lidské lásky doplnit farmakologickým způsobem.“

Takové perspektivy jsou na jedné straně slibné, na druhé straně však vyvolávají obavy. Mohou badatelé přehlížet následky, jaké mohou způsobit chemické zásahy do mozku?

Jako vždy při nových objevech vystupuje nevyhnutelně do popředí také etická otázka, zda smíme opravdu dělat všechno, co dělat dovedeme. Tedy stejně naléhavá otázka jako v případě klonování nebo pomoci těžce a nevléčitelně trpícím, kdy se může správné myšlení lehce dostat na scestí. V takových otázkách je nezbytná rozvaha. Není rozumnější používat nové poznatky k tomu, aby se předcházelo potenciálnímu psychickému poškození, než aby se hojily jeho následky?

Výsledky výzkumu jsou jednoznačné: mentálně zdravý člověk, tedy člověk s velkou životní silou a pracovní schopností, je korunou tvorstva a stává se jím tehdy, jestliže v počáteční fázi svého vývoje je zahrnut láskou a je láskou proniknutý.

Na počátku jeho života, když se mozek utváří, musí se láska doslova a do písmene stát jeho výživou: jeho tělesná matka, která je vybavena k tomu, aby ho krmila, musí být tomuto člověku plně k dispozici. Je tím vyjádřeno to, co je nezbytné: ocho-

Aby se život dítěte mohl dobře rozvíjet, je zapotřebí především opravdové lásky ...

ta matky k oběti pro obdivuhodnou květinu – dítě, které je na ni zcela odkázáno.

Je zcela nezbytné, aby se život dítěte mohl vyvíjet bez stresu, aby se v jeho mozku vytvářely synapse k silné plnosti a utvářely tak mozkový počítač dítěte k optimálnímu rozvoji.

Všechno tedy záleží na lásce. Aby člověk mohl jednou žít svůj život v plnosti, je nutné dodržet věrně „návod přírody“, které jsou nám známy: aby dítě bylo stále tak blízko matky, jak je to jen možné, aby dítě dostávalo pít mateřské mléko tak často, jak se mu zachce, aby dostávalo odpovědi na své podněty a bylo zahrnuto teplem a něžností. Dítě zná jednu jedinou osobu: její

hlas, tlukot jejího srdce, chuť jejího mléka, jehož příchut' ochutnávalo již v plodové vodě.

Láska, nejdříve v podobě úplného sebeobětování osoby, na jejímž těle dítě vyklíčilo, to je živná půda každé kultury života, protože bez nadbytku duševních sil se dorůstající člověk nemůže vyrovnat ani s triviálními životními požadavky.

Láska tohoto druhu, i když později zmírněnou, potřebuje mladý člověk během celého svého dětství, i od hluboce milujícího a ochranu zajišťujícího otce, od prarodičů a ostatních příbuzných. Člověk je „od hlavy až k patě nastaven na lásku“, jak se zpívá v jedné známé písni. To znamená, že ve svých prvních 18 letech života potřebuje mladý člověk upřímnou a pohotovou pomoc od nejbližších osob ve svém okolí.

Na základě tohoto poznání a za přispění nových poznatků neurofyziologie

máme k dispozici pádné důkazy o pravdivosti křesťanství. Protože takový postoj odpovídá Kristovým slovům: *Budeš milovat Pána Boha svého celým svým srdcem, celou duší a celou myslí a bližního svého jako sám sebe* (Lk 10,27).

Láska, tato nezištná láska, jak nám ji Kristus představuje, je tedy právem nejvyšší hodnotou křesťanství! Bez lásky tohoto druhu se mladému člověku nemůže podařit vybudovat základnu a startovní plochu pro vyšší vybavenost svého života. Bez této základny nemůže dosáhnout toho stupně, kterého je jinak schopen, aby opravdu žil jako člověk, tedy aby poznával, že je Bohem milovaná bytost, aby se stal vděčným spolupomocníkem jeho lásky, který na oplátku také miluje.

Jen rodiče, kteří tímto způsobem milují své děti, takže děti prožívají od nich Boží lásku, dospějí pak k odstínu té lásky, která si zaslouží být takto Ježíšem Kristem pojmenována a nezvrhne se v sebelásku.

K této lásce nás Kristus povolal. On je *Cesta, Pravda a Život*. Kdo setrvává věrně v těchto stopách při výchově svých dětí, může doufat, že bude sklízet bohaté plody.

*Z Vision 2000 6/2006
přeložil -ls-*

MŠE K PAPEŽOVÝM OSMDESÁTINÁM

Renomovaný hudební skladatel a profesor hudby Wolfgang Seifen složil k 80. narozeninám Benedikta XVI. mši s titulem „Tu es Petrus“. Nová skladba bude mít premiéru 16. dubna 2007 při mši, kterou bude sloužit v katedrále svatě Hedviky v Berlíně kardinál Meisner. V Římě bude mše provedena 10. října. Je to latinská mše pro sóla, sbor a velký symfonický orchestr s varhanami a obsahuje všechny tradiční části latinského textu. Skladatel byl jako hoch žákem papežova bratra. 17 let byl varhaníkem v bazilice v Kavelaer. Od roku 2000 vyučuje na Univerzitě krásných umění v Berlíně varhanní liturgickou hru a improvizaci.

1. ETAPA PROCESU BLAHOŘEČENÍ

Polská televize oznámila, že první etapa procesu blahořečení Jana Pavla II. bude ukončena 2. dubna ve výroční den jeho úmrtí. Již v únoru má být zveřejněna zpráva o zázraku, který se stal na jeho přimluvu. Jedná se o lékařsky nevysvětlitelné uzdravení jedné francouzské řeholnice, která trpěla Parkinsonovou nemocí. Přesně dva měsíce po smrti Jana Pavla II. její nemoc zcela náhle a bez následků zmizela.

V listopadu 2006 bylo oznámeno další zázračné uzdravení. Jeden mladý Ital byl vyléčen z rakoviny plic, jak oznámil arcibiskup ze Salerna Gerardo Piero. Od uzdravení uplynul rok a půl a muž je zcela zdravý.

„PILULKA PO“ NEPŘISPĚLA KE SNÍŽENÍ POČTU CHIRURGICKÝCH POTRATŮ

Americký list „Journal of Obstetric & Gynecology“ uveřejnil výsledky studie autorů Elizabeth Raymontové a Jamese Trussela, kteří analyzovali studii z osmi zemí, kde je snadný přístup k „pilulce po“, od

které se očekávalo, že způsobí snížení nežádoucích otěhotnění a následných chirurgických potratů. Žádná z těchto studií však neprokázala to, že by přístup k těmto preparátům měl podstatnější vliv a mohl být hodnocen optimisticky. Snadná použitelnost preparátu nesplňuje to, co se od něj očekávalo: aby poklesl počet otěhotnění a potratů.

ÚMRTÍ NEJSTARŠÍHO BISKUPA

Josef Meng Ziwen, biskup podzemní čínské církve, zemřel 7. ledna ve věku 103 let. 20 let svého života strávil v pracovním táboře. Ještě ve věku 100 let sloužil každou neděli mši svatou ve třech farnostech a vůbec se nešetřil.

Narodil se roku 1903 v ne-křesťanské rodině. Jako mladý muž byl pokřtěn, vstoupil v 18 letech do semináře v Panangu (Malajsie) a roku 1935 přijal kněžské svěcení v Nanningu. Po komunistické revoluci v roce 1950 byl odsouzen do pracovního tábora, kde strávil 7 let. Po propuštění působil jako kněz v Nanningu, kde založil lékařskou kliniku. Poněvadž prý pomáhal „nepřátelům režimu“, ocitl se opět v pracovním táboře a byl propuštěn teprve v roce 1970. Podařilo se mu získat zpět něco z církevního majetku, a tak byl schopen postavit několik kostelů. Jeho heslem bylo: „Přivést svět blíže ke Kristu!“ V roce 1984 se se souhlasem Svatého stolce stal biskupem. Neuznal však nikdy čínský režim. Aby nevystavoval svou obec nebezpečí, vystupoval vždy jen jako farář.

POČASÍ JAKO BOŽÍ TREST

Věřící ruské pravoslavné církve pokládají letošní nepřírozené počasí za Boží trest a zahájili zvláštní modlitby a bohoslužby, aby se zima vrátila ke svému normálu.

Kath-net

III. Marina jako svatý „blázen Boží“ prvního tisíciletí

V maronitské církvi od jejího prvního rozkvětu vedly ženy rozšířený mnišský život v obou jeho formách, klášterní i poustevnické. Theodoret nám ve své „Historia Monachorum“ popisuje hrdinskou askezi tří poustevnic: Mariny, Kyry a Domniny, tři učednic svatého Marona. Obě první pocházely z Aleppa. Byly to šlechtičny a všechno opustily, „aby se uzavřely blízko města na malém místě, jehož dveře daly zazdít... Jsou ověšeny tolika řetězy, že Kyra, která byla slabší konstituce než ty ostatní, byla stále ohnutá k zemi, aniž by měla možnost se narovnat.“⁽¹¹⁾ Domnina, „která se rozhodla, že bude následovat svatého Marona, zřídila si malou chýši ze slámy v zahradě své matky a trávila tam den a noc v pláči, takže nesvlažovala slzami pouze tvář, ale i svůj šat.“⁽¹²⁾ Aby ji napodobily, zvolily některé další ženy život v samotě, jiné žily v komunitách až v počtu 250 osob, jedly stejnou stravu, spaly na slamnicích, svými rukama tkaly vlákna a svým hlasem zpívaly hymny k Boží slávě.“⁽¹³⁾

První vlna jmenovitě známého maronitského poustevnictví se na jedné straně vyznačovala životem pod širým nebem, jak jej založil svatý Maron, na druhé straně počínajícím klášterním životem. Některé typické výstřelky askeze nás odrazují, ale činí srdce poustevnic citlivé pro nouzi tehdejší doby. Tak poskytují pohostinství bojovníkům pro víru, rozdělují velkodušně z majetků svých rodin pomoc chudým, přijímají ty, kteří potřebují duchovní radu, a účastní se spolu s věřícími farních bohoslužeb. Lásky k Bohu probouzí jejich něžnost a rozšiřuje jejich srdce. Tyto svaté maronitské mnišky předešly mnoho jiných světců ze syrského světa. Mezi nimi je i mnoho mučednic. Maronitské Synaxarium jich uvádí asi dvacet, i když nejsou zahrnuty do církevních památek.⁽¹⁴⁾

„Ty, které milovaly mnoho...“ Poustevnictví žen v syrsko-antiošské tradici (dokončení)

Příběh svaté Mariny je možno podle maronitské tradice popsat v několika řádcích. Jeden muž z malého města Qalamu (severní Libanon) ovdoví a odejde do krajiny Qadisha a bere s sebou i svou dceru, která se chce rovněž zasvětit Bohu. Zatajil její pohlaví mužským šatem. Po jeho smrti se stal „Marinus“ „mnichem“ a žil vzorným životem. Jednoho dne

Sv. Domnina

vystoupila dcera jednoho obyvatele z Torzy, která se spustila s nějakým cizincem a otěhotněla, s obviněním, že ji znásilnil mnich zvaný Marinus. Protože „Marinus“ nechtěl prozradit svou totožnost, nebránil se proti tomuto obvinění. Musel proto opustit klášter. Marina žila pod širým nebem nedaleko klášterní brány. Odešla s dítětem té, která ji očernila, před nepohodou do blízké jeskyně. Stala se vzorem trpělivosti a pokory. Trávila čas v modlitbách přimlvy a pokání a v mnoha slzách především za tu, která ji pomluvila. Teprve když zemřela, konstatovali mniši, kteří ji pohřbívali, že tento „mnich“ byla žena. Pohrdání, kterým ji dosud zahrnovali, se rázem změnilo v obdiv. Stala se předmětem velké úcty nejen mnichů kláštera, ale i obyvatel celého okolí.

Životopis svaté Mariny je tradován v latinsky, řecky, syrsky,

kopticky, arabsky a etiopsky psaných rukopisech s různými obměnami a dodatky, které spadají na vrub také překladatelům. Tak se dostala zpráva o ní až do Evropy. Je dodnes uctívána v Benátkách i v Řecku a na Kypru je vesnice s jejím jménem.

Kdy žila Marina? Podle bádání F. Naua⁽¹⁵⁾ a podle maronitské tradice to bylo v 5. století v Qannubinu ve Svatém údolí. Její svátek se slaví 17. července.

Úcta k svaté Marině u maronitů poskytuje zajímavé pohledy na její spiritualitu. Quannubin je nejstarší kolébkou poustevnického života v Libanonu, je to nejstarší známý klášter maronitských dějin. Svaté údolí byl mateřský klášter, z něhož odešlo mnoho poustevníků a osídlili okolní jeskyně, nejdříve však vedli mniši klášterní život. Klášter Panny Marie v Qannubinu se nazývá také „Klášter 200 mnichů“.

Maronitští patriarchové, kteří museli prchat před mameluky a osmanskými Turky, měli zde v letech 1440 až 1823 svou rezidenci. V té době dosáhla úcta k svaté Marině svého vrcholu. K její počtě byly skládány ódy. Je jí věnováno officium (denní modlitba církve) a litanie. Její jeskyně byla proměněna na kapli a přitahovala vždy poutníky,

Sv. Marina

zvláště mladé ženy, které neměly pro své novorozené děti mléko a prosily o její pomoc.

Emigranti z libanonských hor, především z údolí Qannubinu, kteří koncem 12. století hledali útočiště na Kypru, přenesli sem s sebou úctu k svaté Marině. Její obraz se nosil v průvodu, když maronitům hrozila přírodní katastrofa nebo lidská zloba. Biskup Joseph Akouri založil na její památku v roce 1641 klášter Mar Juhanna Hrash.

IV. Rafqa jako typ svatého „Božího blázna“ ve 20. století

Trvalo to až do konce 20. století, než byl svatořečen první maronitský světec podle platného kanonického práva. To ale neznamená, že předtím zde nebyli světci. „Svatí pobíhali po ulicích,“ jak říkával Péguy. Lid je „svatořečil“, uctíval je a vzýval. Zde se k jejich počtě nezpívaly nějaké oslavné hymny, jen pár „drobtů tu a tam, které spadly z Pánova stolu“. Kristus jim však opakoval to, co řekl kanaanějské ženě: *At se ti stane podle tvé vůle* (Mt 15,28).

Když se maronité rozšířili mimo Libanon na začátku 2. století, otevřel se tím poustevnický život i pro ženy. Před reformou libanonského synodu r. 1736 nacházely se ženské kláštery jen v blízkosti mužských klášterů z důvodu bezpečnosti a spolupráce. Mluvilo se tu o „dvojklášterech“. Jak život v klášterních komunitách, tak život v samotě nedaleko klášterů dokládá Assemani⁽¹⁶⁾ od 12. do 15. století, i pokud jde o ženy. Tak např. mniška Sarah vedla uzavřený život v samotě a podstupovala tvrdou askezi.⁽¹⁷⁾ V 18. století se zmiňuje Douaihy ve svých análech mezi jiným o poustevnických sestřích Salumi a Maryam, které obětovaly Bohu své panenství v roce 1112, a o jiné pous-

tevnici „dceři Daudově“. Pro službu staré poustevnici, které bylo 80 let, určil patriarcha jednu mnišku ve věku 25 let, „aby jí byla nápomocná, protože již několik let strávila na poušti, kde vedla příkladný život jako pravá poustevnice.“⁽¹⁸⁾

Biskup Esteophan Avad vypravuje podle písemného svědectví patriarchy Irmije Amchiti tento případ: „Mniška Sarah zemřela 8. srpna 1199. Zaslouží si památku jako blahoslavená, protože se v klášteře svatého Sarkise oddala naprosté samotě.“ A dodává: „U maronitů existovalo kromě klášterního života i několik poustevnických mnišek. Ty žily nejdříve tři léta v klášteře, pak se uchýlily do samoty v blízkosti kláštera a v odloučenosti od světa.“⁽¹⁹⁾ Ženy poustevnice se tedy na svůj život připravovaly buďto v klášteře nebo pod vedením starší poustevnice.

Vášeň pro Boha byla prožívána v klášterním mlčení. Proto pramen mnišského života nikdy nevyschl, ani při pronásledování a zkouškách. Po synodě r. 1736, kde bylo rozhodnuto o samostatnosti řeholnic, vznikl první nezávislý klášter již v roce 1737 na Mar Elias Rass. Byl to počátek nové epochy v dějinách maronitského mnišství.

Rafqa (1832–1914), světice naší doby, přesadila mnišskou maronitskou tradici do moderního světa. V jejím životním svědectví spojujícím staré s novým dosáhlo „bláznovství kříže“ nové obdivuhodné syntézy. Ve věku 20 let vstoupila do apoštolské kongregace Panny Marie. Po jejím zrušení si zvolila maronitský řád klauzurních libanonských sester a strávila v klášteře Mar Semaan El-Qarn 26 let, v klášteře Svatého Josefa v Jrebtě 17 let. V této době nesla 29 let těžký kříž nemoci. Začalo to oslepnutím a vedlo až k úplnému tělesnému rozpadu. Její tělo je nyní jediná rána. Svatá Rafqa, maronitská řeholnice libanonského řádu, ztělesňuje duši svého lidu. Její život je poznamenán Kristo-

SMÍŠENÝCH SŇATKŮ PŘIBÝVÁ

V Itálii stoupá počet sňatků katolických žen s muslimy. Italky se vdávají nejčastěji za Senegalce, Tunisany a Maročany. Katoličky po takovém sňatku nejčastěji konvertují k islámu a děti jsou vychovávány podle Koránu. Tato manželství však bývají vzhledem k napětím mezi manžely často nestálá. Průměrné trvání smíšeného sňatku na severu Itálie nepřesahuje pět let.

SPOR O PAMÁTNÍK

V jedné malé bretaňské obci jménem Ploermel došlo ke sporu o stavbu obrovského památníku Jana Pavla II. Má zde být postavena 9 m vysoká socha zesnulého papeže, pro kterou je již připraven třímetrový podstavec. Odpůrci památníku argumentují tím, že socha odporuje v zákoně zakotveném odloučení církve od státu.

„TOTO SVATÉ MÍSTO PROMLUVÍ“

Mons. Angelo Comastri, arcikněz chrámu svatého Petra v Římě, dal připravit výstavu o tomto nejpřednějším katolickém chrámu. Hlavním organizátorem je „Fabbrica di San Pietro“, instituce, která se zabývá také restauračními pracemi vatikánské baziliky. Výstava se pořádá k 500. výročí položení základního kamene nové baziliky, které se kryje s 500. výročím založení Švýcarské gardy a počátkem vatikánských muzeí. Ústřední postavou výstavy je apoštol sv. Petr. Výstava potrvá do 8. března 2007. Vstup je z levé strany náměstí a vstupné činí 7 € (skupiny, senioři a studenti mají slevu).

vým křížem a zasvěcen mlčenlivému klanění, bezvýhradnému sebeobětování a nezištné službě. Jako zajatec ve svém zmučeném těle může být Rafqa pokládána za „poustevnici“, která si svůj osud sama nevyhledala, ale zcela se mu podrobila.

Z lásky ke Kristu je s Kristem ukřížována. Rafqa se nespokojuje s tím, že přijala mnoho křížů, které jí byly naloženy od jejího dětství na nemocničním lůžku, nikoliv, ona si žádá ještě více, zblázněná láskou ke Kristu a zcela proniknutá touhou stát se mu podobnou. Tato touha být podobena Kristovu umučení v soucitu s každým, kdo trpí, jako Terezie z Avily, malá Terezička a mnoho jiných, odporuje moderním náhledům, že je v tom něco chorobného. Ale logika lásky se nestará o takové úvahy. Syrsko-antiošská spiritualita vždy překračovala průměr, aby v úplném sebeodevzdání Bohu směřovala k absolutnu a k extrému, i s nebezpečím překročení míry.

Rafqa se ustavičně věnuje mlčenlivému klanění, naslou-

chání tomu, *co Duch mluví círk-
vím* (Zj 2–3) v hloubce její duše. Jako Eliáš slyší *hlas mlče-
ní* (1 Král 19,12). Její klanění se skládá z proseb, chvály, přimluv a smíru. Přitahují ji dva póly: Slovo a Eucharistie, které vytvářejí přítomnost. S vykloubenými údy, slepým zrakem se doslova plazí do kostela, aby se zúčastnila společenství při slavnosti Eucharistie. Během dlouhé adorace před svatostánkem pochopila, že je povolána k tomu, aby se mu stala podobnou ve smrti (Flp 3,10) a sama se stala eucharistií. Její největší titul je být služebnou děvečkou podle příkladu Božího služebníka. Do ní Pán vložil *svého Ducha* (Iz 42,1), *od matčina lůna ji volal jménem* (Iz 49,2). Jako *On nemě-
la lidskou tvář* (Iz 52,4), stala se *ženou bolesti, jako beránek, který zmlkne před tím, kdo ho stríhá, neotevřela svá ústa* (srov. Iz 53,3–7). Jako Panna pod křížem a s ní se stala matkou mnohých, *aby otevírala oči slepým a zajaté osvobozovala z vězení* (Iz 42,7). Jako ona se stala prostřednicí milostí, mostem mezi svým Milo-

vaným a ztrápenými tohoto světa. V Rafce se konkretizuje syrsko-antiošská mystika hrdinské ctnosti a moudrosti, která pramení z lásky. Zjevuje to, co žily generace žen z lásky k Bohu v manželství, v prostém laickém stavu nebo v kláštorech v tichosti a zdrženlivosti. Pochodeň se podávala z ruky do ruky a předává se dále.

V. Svaté poustevnice syrsko-antiošské tradice a jejich dědictví

Syrsko-antiošské dědictví maronitské církve má své prameny v mnišství. Jeho spiritualita je mystika s trojí tváří: přemáhání kříže, očekávání příchodu Ženicha a společný vstup do „svatební komnaty srdce“ jako předjímání návratu do Otcova domu.

1. Syrsko-antiošská církev je, jak to vyjádřil abbassidský básník, stále pokračujícím Svatým týdnem. V tomto týdnu bolesti mezi velikonočním triumfem byzantské církve a velkopáteční perspektivou latinské církve připadá maronitům úloha „ukládání do hrobu“ na Velký pátek, jak to vyjádřil Pater Hayek⁽²⁰⁾. Východní církve zavedly do Kréda větu o sestoupení do pekel, protože se trvale jako ustavičné rukojmí v rukou cizí moci citily s tímto tajemstvím ztotožněny. Toto privilegium prožívaného ukřížování dochází svého vyjádření v křesťanském světě v první ikoně ukřížování, která se nachází v evangeliáři mnicha Rabbula (586), který připutoval z Qannubinu, kde maronitští patriarchové tento evangeliář dlouho uctívali, až se dostal v 17. století do florentské knihovny.

2. Druhým charakteristickým aspektem maronitské liturgie je čekání na Ženicha a především „Modlitba naděje“, jak se nazývá oficiem řeholnic (denní modlitba) za zemřelé, které je postaveno na podobenství o pannách (Mt 25,1–13). „Sled scén“ začíná jejich zasnoubením s Křížem, kráčí s různými přerušeními na pozemské cestě až k příchodu

svatebního průvodu, jde od času očekávání, který je poznamenán bdělou připraveností, vstáváním ze spánku až k příchodu Ženicha a k představení dvojího „bláznovství“, pošetilých panen bez oleje a moudrých panen, které mají olej v zásobě díky svému úsilí a bdělosti. A pak následuje scéna otevírání brány, kde se rozhoduje, zda je možno vstoupit spolu s Ženichem, nebo dojde k odmítnutí. Toto podobenství je utkáno ze slov naděje, aby zasadilo srdce do stavu pozorné bdělosti. Ve chválách a nešporách se vždy zpívá hymnus sv. Efréma, který současně doprovází vstup panen: „Světlo se ukázalo spravedlivým. Radost těm, které jsou spravedlivého srdce.“ To vyslovuje volání: *Blahoslavení čistého srdce* (Mt 5,8) a: „Zapalte své lampy, moji bratři, Ženich se blíží.“

Toto podobenství s metaforickým napětím, které je směsí dvou různých pojetí skutečnosti⁽²¹⁾, představuje „novou orientaci života skrze dezorientaci“, jak vysvětluje Paul Ricoeur⁽²²⁾. Je to pozvání k trvalému převrácení hodnot, jaké si osvojila lidská moudrost. Tajemství Kristova utrpení, toto zjevné šílenství, bude stále znovu svědčit o nepřekonatelné propasti, která tuto moudrost odděluje od *moudrosti tohoto světa*, jak ji nazývá svatý Jan.

3. Třetí aspekt v syrsko-východní mystice vede opět k podobenství o deseti pannách, kde je řeč o svatební komnatě. Text zní ve svém běžném podání: *ty, které byly připraveny, vstoupily (s Ženichem) do svatební síně* (Mt 25,10). V jedné z variant syrského textu, který převzali četní autoři, mezi nimi Efrém, čteme „do Ženichovy komnaty“ (gnonô). Vstup do Ženichovy komnaty je klíčovým pojmem, pokud jde o to, popsat nejvyšší stupeň spojení s božským Ženichem. To začíná křtem, a to především u zasvěcených panen, které jsou zasnoubeny Kristu, „Živému“ (Efrém). Vstup

Sv. Eudocia a sv. Dominina

ní brána křtu je brána do ráje, k setkání s Novým Adamem. Křtem jako zasnubním obřadem je uskutečněn počátek Božího království. Vstup do Ženichovy komnaty, který symbolizuje svatba v Káně, pokračuje v Eucharistii, v modlitbě a zpěvu. Maria je obraz dokonalé Nevěsty, která je sjednocena s Bohem ve „svatební komnatě svého těla“⁽²³⁾.

Pro mnicha (ihidoyô) a tím více pro mnišku je svatební komnatou srdce (lebô), v biblickém i v syrsko-antiošském smyslu chápáné jako střed osobnosti člověka, tedy souhrn všech jeho schopností a nikoliv pouze jeho citů. Srdce, říká Efrém, má oči, uši a také kolena. V srdci si „oko plné světla“ nese své zásoby. Srdce je označováno jako „chafyô“, tj. současně krásné a plné světla. V něm se může odrážet tvář Miláčka i tvář naše. Srdce, nebo lépe řečeno oči srdce mají možnost vidět Boha.

Tato svatební komnata „obřezaného“ srdce je zrcadlem, které odráží současně božskou krásu i místo jeho přítomnosti. Do této vnitřní komnaty nás Kristus zve k ustavičné *modlitbě* (Mt 6,6). Odtud prameni hlásání slova jako z pramene, v lásce, která spočívá v pravdě a počestnosti života. Mnich (řecky monachos, syrsky ihidoyô) není podle samotného smyslu slova někdo, kdo žije sám, nýbrž je v srdci a v duchu sjednocený, ja-

ko ten, kdo vstupuje do svatební komnaty. Z lásky k Jedinému zůstává svobodný a žije sám. *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha* (Mt 6, 8).

VI. Poustevnictví žen – tradice s budoucností?

Mohou ženy jako Marina a Rafqa být vzorem pro naši dobu, jako „duchovní matky“, jejichž vytrvalost ve víře, jejichž naděje a láska, jejichž služba, klanění, smír a pokání za hříchy druhých stojí za následování? Ve skutečnosti otevírá tato mystika, která prameni z poustevnictví „duchovních matek“, cestu naděje právě těm, kterým se zdá, že nemají žádnou budoucnost.⁽²⁴⁾ Tato naděje žije ve společenstvích a v rodinách, které nám dali svatí, jako Charbel, Hardini, Rafqa a mnoho jiných. Marina, Rafqa a jiné nás vyzývají svým „bláznovstvím“. Jsou to vlastně blahoslavenstvími na hlavu postavené hodnoty tohoto světa, blahoslavenství prožívaná zde ve vši prostotě a „bláznivosti“ v naší bezprostřední blízkosti. Není to trvalá výzva, aby *Kristův kříž nebyl zbaven působivosti* (1 Kor 1,17), abychom skrze lásku k Bohu a k lidem odpověděli na „nekonečně nekonečnou“ (Pascal) Boží lásku?

Zda má poustevnictví žen budoucnost, závisí na tom, aby minulost byla tryskajícím pramenem, a nikoliv stojatou louží. Rozjímavý život má v naší církvi tradici. Qannubin je živou stopou této tradice. Současný příliv poustevníků do poustevny Qadisha ukazuje, že každý člověk potřebuje usebrání, že po něm cítí hlad jako po chlebu. Vzhledem k této naléhavé tužbě musí „poustevnictví“ vytvářet prostory niternosti, modlitby a přemýšlení, aby člověk objevil sebe i druhé a aby se Ježíš Kristus mohl stát přitažlivým vzorem jako osoba a život pro druhé. Všem lidem, kteří lačnají a žízní po slovu, které bydlí v mlčení, mají naše kláštery nabídnout takové prostory, aby

se zde ve své zraněné, ohrožené nebo z kolejí vypadlé identitě mohli opět obnovit. Ty zatím nesmělé pokusy s poustevnictvím v jeskyních Qannubin, ve kterých vyhladovělí mladí lidé tráví s nadšením den nebo dva, odpovídají hluboké potřebě. Nespočívá v tom dynamika budoucnosti? Naše poustevny jsou naše kláštery, které jsou povolány, aby se zcela jiným způsobem staly místy kontemplace. Duchovní útočiště svědčí o velké ženské symbolice. Jsou to místa pohostinnosti, kde se shromažďuje a nabízí světu Eucharistie. Jsou to místa znovuzrození, velikončního průchodu a obrácení. Jsou to místa, která zvou k hledání pravých hodnot. V těchto „svatebních komnatách“ nás očekává Bůh.

Pramen: www.kloster-alexanderdorf.de (internetové stránky benediktinského kláštera sv. Gertrudy, Alexanderdorf)

Překlad -lš-

Poznámky:

- (11) Theodoret z Cyru, *Histoire Philotee*, Paříž 1979, s. 256.
- (12) Tamt. s. 235.
- (13) Tamt. s. 243.
- (14) Pierre Petitmengin, *Pelagie la penitente*, Dil I., Paříž 1981.
- (15) Srov. In Léon Clugnet, *Vie et Office de sainte Marine*, Paříž 1905.
- (16) Jde o Stephana Evodia Assemama (1711-1782), významného učence.
- (17) Srov. *Annales de Douaihy*, Vatikánský rukopis syrs. 215. f. 110.
- (18) Srov. Pierre Helyot, *Order monastique des maronites* E. T. Co. 895.
- (19) Cituje Libaos Dagher, *Kach al-Khifa an mahab ès Lubnan wal-Hubassa*, Bejrút 1923, s. 24.
- (20) Michel Ayek, *Eglise maronite*, in *Dictionnaire de Spiritualité* sv. 10, s. 631-644.
- (21) Podle Paula Zumsteina.
- (22) Paul Ricoeur, *Posizione e funzione della metafora nel linguaggio biblico*. In *Dire Dio*, Queriniana, Brescia 1993, s. 103.
- (23) Sebastian Brock, *Lóeil de lumiére*, *La vision spirituel de saint Ephrem*. *Spiritualité orientale*, s. 50, s. 144-149.
- (24) Vyd. G. Murani, Bejrút 1956.

Kdo si prolisťuje knihu „Istanbul – Vzpomínky na město“ s mnoha fotografiemi, dostane zvláštní pocit a touhu po dále a po minulosti tohoto města. Je to ta zvláštní melancholie, kterou nositel Nobelovy ceny, turecký spisovatel Orhan Pamuk, vědomě šíří. Nejen proto, že je jejím nositelem, ale zvláště proto, že se mu stýská po dřívějším lepším životě jeho rodného města. Je zde mnoho obrázků z přístavu s parníky a minarety, které připomínají minulou epochu, ale také fotografie, které připomínají nikoliv současnost, ale Istanbul ještě plný dřevěných domků, mezi kterými se honí sněhová vánice nebo si děti hrají pod rozvěšeným prádlem.

Proč však žije Orhan Pamuk v takové duchovní vzdálenosti od současného Turecka? Již první kapitola jeho knihy nese nápis „Druhý Orhan“. Pamuk měl již jako malý chlapec představu, že musí existovat ještě druhý Orhan, který je svobodnější, než je nyní on, a který snad žije na Západě. Již jako pětiletý odchází do Paříže k příbuzným kvůli nějakému vleklému sporu rodičů. Ve francouzské metropoli začne jeho vášně pro Západ, zvláště pro Francii a její literaturu. Vzpomínky na Istanbul jsou plné citátů francouzských autorů, především prvních objevitelů tohoto města, jako byl Flaubert nebo Gautier, Hugo nebo Nerval. Tito autoři francouzského realismu z konce 19. stol. jsou literárním médiem, skrze které Pamuk poznává Istanbul.

Celou knihou se táhne komplex Istanbulanů, že jejich město zajímá Evropany pouze kvůli domnělé exotice a že se na ně dívají jako na méněcenné. Tak jako dnes Západ připisuje i Pamuk tento komplex islámu a cítí se jako laicisticky smýšlející od něho spíše osvobozen. On si může města užívat, má jiné perspektivy než věřící. A je to laicismus, který je však zatím vzdálený od toho, čím je seku-

lární islám. Pamuk a jeho rodina se nepřiklonili k tureckému nacionalismu. Byli bohatí a měli spíše starosti, aby nepřišli o svůj majetek. Pamuk sám neuvádí žádné své představy, pokládá se za svobodného spisovatele, kosmopolitu a v tomto smyslu všeobecně osvíceného. Proto mají pro něho „cizinci“ zvláštní význam. Byli vždy korektivem pro jeho vlastní život. Snad když turisté fotografují žebráky a nosiče nákladů na mostě Galata, cítí se Turci zahanbeni, nikoliv však tehdy, když tyto fotografie pořizují sami.

Pamuk vidí v náboženství společenský problém. Kdo je v blahobytu, Boha nepotřebuje, Bůh je něco jen pro chudé. To je Pamukův pohled na islám. „Až do svých deseti let měl jsem o Bohu zcela určité představy. Byla to nesmírně stará do dlouhých bílých šatů zahalená úctyhodná ženská postava s neurčitým obličejem.“ Mladý Pamuk nevěřil tomu, že by mohl tuto postavu z fantazie potkat na ulici, „protože tu stála s hlavou dolů a ještě trochu nakloněná“. Rodina mu o Bohu vůbec nevyprávěla, takže si dítě mohlo samo vytvořit tuto představu. Jen když matka slyšela v rádiu o zemětřesení, řekla o obětech: „Kéž je Bůh chrání.“ Někdy také mluví Pamuk o „zarputilé matematické logice“, že Bůh by pro jeho rodinu nic neudělal, protože ani ona se o něho nestarala. Jinak tomu bylo u domácích zaměstnanců jeho rodičů, služek, kuchařů a jiných prostých lidí. Služka Esma se každou volnou minutu odebrala na modlitebni koberec, nad čímž se již malý Pamuk pohoršoval. Vadilo mu totiž, že Esma, která ho všude jiným lidem představovala jako svého vnuka, doma věnovala více pozornosti Bohu než jemu. V mladém muži vznikl strach

Istanbul – Vzpomínky na město

Nad knihou nositele Nobelovy ceny Orhana Pamuka

z Boha, kterému se tak neomylně lidé klanějí: „Byl to stejný strach, jaký odedávna trápí laicistickou tureckou buržoazii: nebojí se Boha, ale mají zášť vůči těm, kteří v něho tak velice vě-

Orhan Pamuk

ří.“ Autor srovnává svou rodinu, ve které se nikdo nemodlí, s francouzskou buržoazií. Je to stejný druh bezbožectví.

Pamuk popisuje stále znovu metafyzické napětí mezi pojmem víra a tureckou příslušností. Kdo nevěří, a to je většina intelektuálů, má pocit, že je outsiderem a ustavičně se obává, že ho věřící potrestají. Proto také pro Orhana Pamuka hraje hlavní roli pocit viny vůči Bohu: „Cítím se vinen, protože jsem se obrazu bílé oděné ženy, který se mi opakovaně zjevovoval, dostatečně nebál a vůbec jsem tomu všemu nevěřil.“ Svěmu dvojníkovi, jinému Orhanovi, se představoval jako svobodný náboženský myslitel.

Pamuk popisuje toto bezbožectví jako cynické a bezprincipiální. Atatürk se svými prozápadními reformami nenahradil náboženství ničím hlubším, proto se duchovní pole podobá „smutnému zarostlému pozemku, na kterém je složeno jen haraburdí z té doby, co byla nemilosrdně stržena stará vila“. Buržoazie se ztotožňuje s tím, co je národní, jen ze strachu z pomsty. Drastič-

těji si rozpolcenost společnosti ani nelze představit, protože sahá až do nejdrobnějších detailů všedního života. Pamuk vypráví o vzteku bohatých, když řemeslník náhle v domě přeruší práci, protože se oddává modlitbě. Pro intelektuály je něco takového jen příkladem, proč je turecké hospodářství tak zaostalé: „Proti našim vlastnostem a těmto lidem se musíme rozhodně bránit jako vlastníci a evropsky pozitivisticky laděná vrstva nejen v zájmu sebeobrany, ale také v zájmu celé země, u které přetrvávají takové pozoruhodné představy.“

Ve škole se sice učí o „krásném náboženství“, ale jako o zdraví podporující dietě. Protože rituální modlitba s mnohým klaněním a ohýbáním podporuje krevní oběh a zachovává pružnost těla. A teprve před sto lety si začaly Evropanky a Američanky cenit stíhlosti a odhalily cenu postu. I z toho je patrný cynismus tohoto bezvěrectví. Slaví se i svátky, ale stejným způsobem, jak to dělají nevěřící Evropané. Tak se vzadu za domem o každém obětním svátku u Pamuků zabíjelo zvíře, ale maso „smradlavého hloupého zvířete“ dostali chudí. Rodina pak seděla u hostiny i se zakázaným pivem a pojídala maso, které si obstarala u řezníka.

Čtenáři není jasné, co Pamuk vlastně postrádá, když mluví o zapadající hvězdě osmanské říše. Autor si představuje tuto říši jako velké tržiště ze slavných dob, kdy se ještě mluvilo mnoha jazyky. A lituje zmizelých kosmopolitických struktur Istanbulu. Takový je život intelektuálů v melancholii úpadku.

Z udělení Nobelovy ceny za tuto knihu je jasné, že výbor Nobelovy ceny chtěl podpořit právě tento turecký laicismus.

Z Die Tagespost
přeložil -lš-

Žije zde s růžencovými sestrami, sestrami Terezičky z Lisieux a s misionářkami matky Terezy. Pater Manuel Musallam se narodil v roce 1938 v Birzeit nedaleko Jeruzaléma. Vstoupil do semináře Beit Jalla a v roce 1963 přijal kněžské svěcení. Působil v Jordánsku, pak v Jeninu a konečně od roku 1993 v Gaze, kde je jen jedna jediná farnost, farnost Sváté rodiny. Ta byla založena roku 1747. Jedinou zbraní P. Manuela je jeho energie a jeho trpělivost v poslání pohraničního kněze. Ta funguje i nyní, když jsou uzavřené hranice s Izraelem, a navzdory válce v Libanonu. I nyní, když denně přicházejí v Gaze lidé o život a město se stalo peklem pro všechny, pro ty, kdo na tom mají vinu, i pro nevinné.

P. Manuel nám e-mailem popisuje, co se zde děje. Bez cenzury. Přečtěte si, co nám napsal:

Žijeme všichni v jednom velkém vězení v Gaze. Umíte si jistě představit, jak se cítí národ, který je uvržen do pout. A to nejen v biblickém smyslu. Polovina palestinského národa byla již v izraelském vězení. Hranice jsou již dlouho uzavřeny. Přísun potravin může být na přechodech blokován, a tak nás den co den provází nepříjemný pocit, že zítra už nebudeme mít co jíst. Nemáme také elektrický proud. Problém je vydržet bez proudu jeden den, a co když to trvá měsíce, ve dne v noci. Všechny obytné domy, školy, obchody, nemocnice... Kdo má normální život, sedí večer se svou rodinou u stolu, pozve si přátele. Zde ne. Děti, které jak známo, mají ve tmě strach, nepřecházejí z pokoje do pokoje, bojí se každého šramotu venku za rohem, mohou přitom potmě narazit do stěny a ublížit si. Už se několikrát stalo, že si někdo zlomil ruku nebo nohu. Tu a tam je slyšet z domů v Gaze dětský křik a pláč, aniž bychom věděli, co se vlastně děje.

Pro nás je tma místem ďábla, duchů a úzkosti.

Kronika ze zajetí

Setkání s P. Manuelem Musallamem, jediným katolickým knězem latinského ritu v pásmu Gazy

A když se někdy stane, že dvě nebo tři hodiny jde proud, začnou létat izraelská letadla, ruší příjem televize a tím jedinou možností trochu se odreagovat. Je to jedna velká frustrace, která nemá konce a vede k trvalému rozladění. Nesmíme přehlížet, že lidé v Gaze jsou podráždění, často křičí, místo aby mluvili, snadno dochází i k potyčkám.

A k tomu ještě stávky. Státní úředníci už půl roku nedostávají mzdu, jen malý příspěvek, který nestačí na živobytí. Tak začali stávkovat i učitelé. Děti nechodí do školy. A když už dítě konečně může jít do školy, schází peníze na školní pomůcky, na dopravu, a je nutno vydat se tři, čtyři kilometry pěšky. Tam si děti nemohou koupit žádnou svačinu, protože nemají peníze. Obchodník může počkat nějaký den, ale jistě ne šest měsíců.

Tak vypadá drama v Gaze.

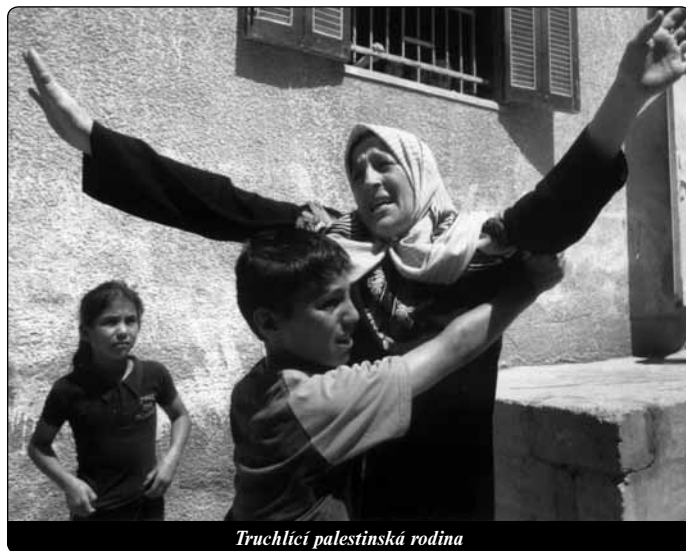
A jako by toho nebylo dost, hrozí z nebe bombardování. Jednou tu, jindy tam, dnes zabijí jednoho, zítra to může potkat druhého. Jen si představte, mnoho rodin se dnes setkává jen na hřbitově, protože každá ro-

dina má svého mučedníka. Jak dlouho to může národ vydržet? Jednou se zhroutí, a my cítíme, že ten okamžik se stále více blíží. Násilí již otrávil srdce dětí, rodin, vkradlo se i do školních učebnic.

Když dítě dnes něco čte, hledá automaticky pasáže, které mluví o konfliktech, bitvách, smrti. Před několika dny přišel do školy jeden hoch a přinesl mi

bánsně, které napsal arabsky a anglicky. Věnoval mi je a řekl: „Otče, přečtěte si je.“ Je sympatický, inteligentní a chodí do třetí třídy obecné školy. Ale to, co napsal, je plné pesimismu, úzkosti, touhy po smrti, přání ukončit svůj život. Konečně zemřít... Neexistuje pro něho žádná láska, nic krásného. Život nemá pro něho vůbec smysl. Nenašel jsem na těchto stránkách jediné veselé slovo. Okopíroval jsem básně

Truchlící palestinská rodina

učitelům. Chtěli, abych chlapci promluvil do duše.

Není jediný, kdo má tyto těžkosti. Ty mají všichni jeho vrstevníci. A přitom jsou to ještě děti... Proč musí prožívat toto drama okupace? Neví snad svět, že je to válečný zločin nechat národ hladovět, přenechávat jej na pospas násilí a v zajetí? Nerozumí tomu snad? Snad to pochopí teprve tehdy, když znovu propukne válka, kterou však Palestinci nechtějí (protože i když jdou vstříc smrti, dělají to, aby se osvobodili).

Povím vám příběh, který se stal zde nedaleko mé farnosti. Jeden 16letý mladík z jedné početné rodiny viděl jednou ráno, když vyšel z domu, svoji sestru, jak žebrá u mešity. Šel domů, napsal několik řádků svému otci a své matce. Šel k izraelským vojákům a napadl je. Za tři hodiny ho přinesli na márách. Tu jeho rodiče objevili dopis na rozloučenou. Stálo v něm: „Milý otče, milá matko, mám vás rád. Chtěl jsem žít pro Palestinu, ale já jsem vás pomstil. Dal jsem v sázku svůj život, zemřel jsem, aby moje sestra měla víc co jíst. Teď už vás nebude deset, ale jen devět. Teď bude pro všechny dost jídla.“ To není jediný případ. Je jich moc, den co den.

Byl to od něho terorismus? Máme zde co do činění se zločinem proti celému národu a trpí tím děti, ženy a nevinní lidé. Kdo je odpovědný za to, aby je ušetřil tohoto zajetí uloženého Izraelem? Mnoho Palestinců se odevzdalo osudu, říkají, že nemají na vybranou, buď to otroctví, nebo smrt.

Byl jsem vychován pro mír, kážu o míru. Nikdy bych nemohl být násilníkem, moje rodina mi zprostředkovala příliš mnoho krásného a moji víru. Ale když mám náš lid před sebou, co jim mohu říct? Jen to, že musejí i nadále snášet svůj osud. My křesťané můžeme přijímat utrpení s Pánovou pomocí. Ale když je toto utrpení nesnesitelné, pak se mě ptá celé spo-

lečenství, i řádové sestry: „Jak dlouho ještě?“ Pro nás neexistuje někde v dále žádný paprsek světla, který by nám dovoloval říct: „Tam vpředu je pevnina, tam budeme bezpeční.“

Palestinci vidí, že mezinárodní společenství se zdráhá s nimi mluvit. Nikoliv my jsme hrozili Izraeli, právě naopak. Jsou zde dnes bohužel izraelsí vojáci. Dva izraelsí vojáci padli do zajetí, zatímco Izraelci drží v zajetí celý národ. Kvůli dvěma vojákům zničili Libanon. Jestliže jsou dva vojáci pro izraelský národ tak důležití, proč by nemohli být důležití také všichni tito lidé? My všichni jsme lidé, stejně jako tito vojáci.

Obávám se, že v Izraeli se nepřipravují na dobu míru. Mír se nepřipravuje takovými prostředky, nýbrž pokrokem, dobročinností a blahobytem. O válce je možno rozhodnout na papíře. Stačí zavřít hranice, poslat letadla. Pro válku stačí okamžik. Mír je jako dítě, které musí být nejdříve v mateřském lůně, v srdci národa, pak přijde na svět a musí se o něj pečovat, jinak zemře.

Narodil jsem se v Palestině a nezažil jsem zatím ani jeden den míru, ani jediný.

Křesťané zde jsou Arabové a patří k palestinskému národu. A není zde rozdílu mezi křesťany a muslimy. Žijeme zde spolu, spolu jíme, spolu pracujeme. Na dvou katolických školách v Gaze, jejichž jsem ředitelem, máme 1200 žáků a 80 učitelů. Jsou to smíšené školy, křesťané i muslimové, dívky i chlapci. Máme zde jen 143 křesťanů, zbytek jsou muslimové. Včera jsem byl na jedné muslimské svatbě tady nedaleko od školy. Dal jsem k dispozici svůj agregát. I muslimové chodí na naše svatby, křty, i na slavnosti do kostela. Když Jeho blaženost jeruzalémský patriarcha Michel Sabbah přišel do Gazy, přichystali mu muslimové srdečné přijetí. A účastnili se slavnosti. Když pak přijel apoštolský vyslanec Mons. Antonio Franco jako zvláštní legát Svatého otce,

KRISTUS JE V CÍRKVI

Linecký biskup Ludwig Schwarz řekl ve své tříkrálové homilii: „Dnes se široce rozmohlo přesvědčení, že Ježíše je možno najít i mimo Církev: v humanitárních ideologiích, v esoterických skupinách nebo v orientálních kultech. Ale to je všechno pouhá iluze. Není možno najít Hlavu oddělenou od Těla..., není možno najít Krista mimo jeho společnost, odděleného od jeho slova a svátosti, které svěřil Církvi.“

HROZBA ROZKOLU

Canterburský arcibiskup Rowan Williams se obává, že v anglikánské církvi dojde k úplnému rozkolu. Předmětem sporu je připuštění homosexuálů k duchovním úřadům. Schizma dohání lidi k vzájemným obviňováním a k roztrpčení. Rozpor ještě více prohloubilo jmenování praktikujícího homosexuála Gene Robinsona na biskupský stolec v New Hampshire. Nejostřejší námitky přicházejí stále z Afriky. Také jmenování Katheriny Jefferts Schriové do čela episkopální církve zotřilo situaci. Podle názoru arcibiskupa je nutno tuto situaci rozhodně vyřešit.

OPĚT KŘÍŽEK

Jak oznámil list Telegraph, zakázala jedna britská škola své třináctileté žačce Samantě Devinové nosit na krku křížek. Škola argumentuje tím, že se jedná o bezpečnost žákyně. Žačka se však brání. Školní řád mluví o zákazu šperků u žáků 7.-10. třídy. Výjimku tvoří takový šperk, který představuje podstatnou část znaku náboženské příslušnosti. Samantha říká: „Je to moje právo nosit na krku křížek.“ Vůbec nechápe, proč by měl křížek představovat nějaké zdravotní nebo bezpečnostní riziko. Odmítá nosit křížek zapíchnutý na bundě. „Budu ho nosit na krku, ať se stane, co se stane. I kdybych měla být ze školy vyloučena.“

Kath-net

aby nás ujistil, že stojí za námi, že papež je nám nablízku a modlí se za nás, přijali ho všichni, a byli zde i vládní představitelé Hamasu, poslanci, muslimové i křesťané pospolu. Někteří z nich přišli i do kostela, např. guvernér z Gazy. Mons. Franca přijali muslim-

ští náboženští vůdcové a on mohl navštívit velkou mešitu, která byla kdysi kostelem.

Zde v Gaze se neodvažujeme rozlišovat mezi muslimy a křesťany. Celý národ prožívá totéž společné utrpení, my všichni máme stejné úzkosti.

Záchranáři hledají živé oběti v troskách domů v Gaze

Dovolte mi, abych vám řekl něco o životě víry, a to je ostatně to, co se nejvíce počítá.

V tomto roce se konaly zvláštní modlitební akce: v létě od počátku května až do srpna. Tři a půl měsíce jsme den co den za účasti asi padesáti lidí slavili mši svatou, pak jsme se pomodlili žalm 74. Křesťané zde nejsou početní, katolíků asi 200, 300 pravoslavných, k tomu přistupuje malá skupina novokřtěnců.

Je to malé společenství, ale respektují nás, muslimové nás přijímají do svých domů jako vítané hosty. Nejsme ohrožováni, jsme přátelé, já jsem spřátelen s ministerským předsedou. Nepožadujeme žádnou ochranu zvenčí, chrání nás národ, jsme jen jeden národ.

Křesťanů v Gaze nepřibývá, ani novými porody, protože mnoho lidí zemi opouští. Jestliže křesťané nepomohou Palestině, brzy vymizíme. Vezměme si např. Jeruzalém: V roce 1967 zde bylo 60 000 křesťanů. Dnes je jich sotva 7000. Taková je skutečnost. Křesťané v Gaze jsou palestinský národ. Nemají strach, že je muslimové napadnou. Většina z nich je rozhodně proti akcím zaměřeným proti křesťanům. Dobře nás znají, i v Hamasu máme přátele. 18. září při polemice o papežově projevu jsem navštívil muftiho se skupinou křesťanů. Bavili jsme se spolu dvě hodiny. Nakonec jsme byli velice spokojeni, protože nám slíbil, že ty, kteří se v mešitě pokoušejí provokovat proti křesťanům, upokojí.

Mluví se o tom, že Benedikt XVI. by mohl v roce 2007 navštívit Izrael. Psal jsem mu již a zval jsem ho jménem křesťanů i muslimů. A on poslal do Gazy 20. srpna zvláštní delegaci, která nás v tom smyslu povzbudila. Velice nás potěší, jestliže se někdo připojí k našemu pozvání. Bylo by opravdu krásné, kdybychom mohli papeže uvítat v Gaze.

*Z 30giorni 9/2006 přeložil-lš
(Kráceno)*

Papežství dosáhlo za Jana Pavla II. a nyní pod Benediktem XVI. v dějinách nebyvalého vrcholu úcty a uznání. Přesto jsou lidé, kteří papežovo jednání, ať už vědomě či nevědomě, chybně chápou a interpretují. Kritika přichází jak zvenčí, tak zevnitř. Dokud byl Benedikt XVI. prefektem, věděli jsme, na čem jsme. Ale teď vzniká nejistota – zaznívá z některých táborů. K tomu jeden příklad vědomé dezinformace z poslední doby: Když papež při poslední pastorační návštěvě v Turecku po obligátní návštěvě u hrobu Kemala Atatürka učinil zápis do Zlaté knihy, že Turecko je mostem mezi Evropou a Asií, vysvětlil si ministerský předseda Erdogan tento text tak, jako by se papež vyslovil pro přijetí Turecka do EU.

Papež se svým pronikavým a analytickým postřehem vidí zcela jasně, jak se loď lidstva bez Boha podobně jako Titanik potápí ke dnu.

Vzhledem k:

- trvajícím kritickému konfliktu v Palestině, Afghánistánu a Iráku, které se mohou kdykoliv rozrůst do světového požáru;
- nebezpečí, že teroristické státy jako severní Korea nebo islámští fundamentalisté získají dříve nebo později jaderné zbraně a mohou tím způsobit nedozírné škody;
- celosvětovému mravnímu úpadku, který se projevuje v rozpadu rodiny, v potrazech, AIDS a demografickém vývoji v západních zemích;
- absenci politické světové autority, která by byla schopna řešit globální problémy – někteří vidí takovou autoritu v prezidentech OSN, USA nebo Ruska – zůstává pro svět rozhodující otázka: Kdo dnes může vystupovat jako morální autorita a zachránit lidstvo před zkázou? Je to jedině papež! Proto Benedikt XVI. mluví se všemi lidmi dobré vůle,

Jak si počíná papež?

i když jsou „nábožensky hluší“, ale zachovali si náhled, že svět bez morálních zásad nemá budoucnost.

Ale někteří lidé se ptají dále, co má znamenat mezináboženský dialog, taková setkání, jako jsou v Assisi či návštěva papeže v mešitách a velký respekt k cizím náboženstvím. Nemůže tak vznikat u lidí dojem, že různá náboženství jsou jen různé cesty k Bohu, že neexistuje jedna pravda, nýbrž je více pravd, které jsou všechny stejně platné, a proto Kristovo misijní poslání ztratilo svůj smysl?

Papež, který se pohybuje v rovině mezináboženského dialogu, ví, že přežití Církve v některých zemích a nerušené šíření křesťanství, tzn. dodržení Kristova příkazu, předpokládá dodržování lidských práv, zvláště náboženské svobody. Dokud se náboženství šíří násilím, dokud existují sebevražední atentáčníci v božím jménu, kteří se pokládají za mučedníky, není možný mír

ani křesťanské misie. Papež může najít konsensus pro tyto náhledy jedině tak, že hovoří s vůdci světových náboženství a prokazuje jim trpělivě respekt.

Pro křesťany platí příkaz z Večeřadla, aby zachovali jednotu. Papež Benedikt XVI. pokládá tento úkol za prioritu svého pontifikátu. Ze své dlouholeté zkušenosti jako prefekt Kongregace pro nauku víry zná obtíže tohoto úsilí, jako jsou dogmatické rozdíly, kulturně formované mentality a dlouhodobá rozdělení. Jak je možno dosáhnout, aby křesťané hovořili jedním hlasem? Ke komu se má papež obrátit? K těm, s nimiž máme větší dogmatickou blízkost a s nimiž sdílíme svátosti, tedy k pravoslavným, nebo k protestantům, s nimiž máme společný jen křest a od nichž nás dělí velké rozdíly v nauce? K tomu přistupuje okolnost, že protestanté tuto jednotu ještě více oddálili postojem k rozvodům, homosexualitě, potratům, zavedením

ženského kněžství a biskupství. Papež hovoří se všemi. Ale protože existuje nejen ekuména, ale také ekonomie sil, abychom dospěli blíže k jednotě, musíme se zaměřit především na pravoslavné, i když je to z protestantského hlediska méně potěšitelné.

Pak je zde ještě vnitrocírkevní rovina. Jsou zde katolíci, kteří vzhledem k špatnému vývoji v Církvi a k pasivnímu odporu vůči různým papežským nařízením, jako je např. „Spolupráce laiků na kněžské službě“ nebo instrukce „Redemptoris Sacramentum“ pro nápravu zlořádů v liturgii, požadují tvrdší zásah papeže. Ptají se, zda papež zná skutečný stav v místních církvích, nebo ne. Zná ho! Pak je to prý ještě horší. Papež je vůdce, který má lidi vést. Nezanedbává papež svou vůdčí roli? Nechybí jasná orientace a jednoznačná rozhodnutí?

Vezměme jako příklad listopadovou návštěvu německých biskupů Ad limina. Kdo si pozorně přečte papežův projev k biskupům, není jediné oblasti chybného vývoje, kterou by papež vynechal. Označil všechny příčiny pravým jménem a požadoval nápravu. Pokud se náprava nedostavuje, není to chyba papeže, ale nedostatek loajality a vůle k prosazení nápravy u samotných biskupů. Kritikové řeknou, že to není omluva. Tím spíše by měl prý zasáhnout. Když však vlastní problém je v nedostatku poslušnosti, pak si musíme připomenout, že ani diktatury nefungují, když důležití spolupracovníci vypovídají poslušnost. Církve však není diktatura. Ostatně nikomu se nebrání, aby tam, kde stojí, působil v duchu evangelia, např. jako rodič při výchově svých dětí, v povolání jako svědomitý pracovník, v občanském životě jako odvážný svědek víry. Není to přece spravedlivé svalovat na papeže vinu za všechny nedostatky v náboženské oblasti.

Z Der Fels 1/2007
přeložil -lš-

ŠPANĚLSKO

Řada laických organizací podporuje rozhodnutí biskupa v Cordobě, který odmítl poskytnout tamní katedrálu k dispozici muslimům jako mešitu. Prezidentka fóra „Presencia Cristiana“ prohlásila, že nemá žádný smysl sdílet tuto katedrálu s jinými vyznáními. Také Katolická akce podporuje biskupa Asenja. Předseda Islámské společnosti požaduje, aby byla katedrála proměněna na „multireligiózní centrum“. Na Nový rok ležel před katedrálou na modlitebním koberci směrem k Mekce a pozval k tomu novináře a fotografy.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

věří a modlí se, jsou na tom v nejrůznějších životních situacích výrazně lépe než ti druzí. Jak Desatero, tak Horské kázání jsou zcela v souladu s výsledky nejnovějších vědeckých objevů. Zapadají dokonale do jediné přesné a důmyslné mozaiky stvoření. Ani tomu jinak být nemůže. Nikdo tak nemyslí na člověka jako právě jeho Stvořitel. Všechno, od mateřského pudu a primárních vloh nemluvněte až po velkolepý koloběh přírody, je něco jako nesmírné puzzle, ve kterých každý díleček i každý superdíl má své přesně vymezené místo a řád a tvoří jedinečný obraz Boží moci a moudrosti.

Christa Meves poukazuje v tomto směru na obzvláště pozoruhodný příklad: Neurofyziolog, psychiatr i pedagog docházejí k jednoznačnému společnému závěru: Aby se mozek dítěte mohl optimálně a zdravě rozvíjet, musí dítě vyrůst v prostředí lásky. Odborníci mluví o příznivém rodinném prostředí. Ježíš se mazlí s dětmi a mluví o Božím království. Není to ve skutečnosti totéž?

Co vlastně znamená Boží království? Je to takový způsob vzájemného soužití, který odpovídá svému božskému pravzoru. Je to obraz a odraz onoho nejdokonalejšího Království, které vládne v životě Boží Trojice. Moc, která v tomto Království všechno řídí a ovládá, se nazývá Lásky. Bůh, ačkoliv je jen jeden, nežije sám, nýbrž v nejdokonalejším společenství tří božských Osob, které žijí tím, že milují, a to je zdroj jejich nekonečné blaženosti. Boží království spočívá v nesobeckém sebednění a sebedarování. A protože Bůh nemá k dispozici jiný vzor než svou dokonalost, stvořil člověka, aby s ním jeho tvor sdílel blaženost tohoto jeho království. Žít v Božím království znamená tedy nežít sám v sobě a pro sebe, nýbrž žít podobně jako On, žít stále v Něm a s Ním a pro Ně-

ho a s Ním i pro druhé. Nejmenší buňkou Božího království na zemi je lidské srdce, které žije ve stálém důvěrném osobním obcování s Milujícím a Milovaným. K rozhovoru s Bohem přitom nepotřebujeme telefonní linku. Sestoupil k nám do takové bezprostřední blízkosti, že s ním můžeme a máme rozmlouvat tváří v tvář. Proto se stal člověkem a přichází k nám v naší lidské podobě.

Boží království v srdci rodičů je základem Božího království v jejich rodinném společenství. To je důležité především proto, že rodina je povolána k tomu, aby se pro dítě, na jehož stvoření spolupracovala s Bohem, stala ve shodě s přirozenými zákony lidského vývoje současně školou onoho nejvznešenějšího občanství v Božím království. Nejlépe je na tom ten člověk, který tento důvěrný osobní vztah lásky k Bohu a k lidem nasává, tak říkajíc, s mateřským mlékem. To není nadsázka. Bůh to skutečně zařídil tak, aby i celý proces přirozeného vývoje člověka tomu co nejvíce odpovídal a napomáhal.

Jak moudře to Stvořitel vymyslel! Po devíti měsících rozvoje v bezpečí mateřského lůna je příchod na svět pro dítěte ve skutečnosti šok. Vstupuje náhle do nového, zatím cizího prostředí, ve kterém zná bezpečně jedinou osobu, a tou je matka, kterou zatím důvěrně poznávalo „zevnitř“ svým sluchem, svou chutí a svým hmatem, svým citem. Proto nutně potřebuje dále, pokud možno ustavičně, právě její bezpečnou měkkou a laskavou náruč, její vůni, její teplo, její mléko, její dech, hlas a tlukot srdce.

Nejúčinnější a nejuniversálnější metodou učení, která se uplatňuje při rozvoji živých bytostí včetně člověka a která funguje automaticky a dokonale i bez slov, je škola nápodoby. Ať chceme či nechceme, nasáváme do sebe ten životní způsob, v ja-

kém vyrůstáme. Jestliže Stvořitel naplánoval pro rozvoj dítěte prostředí lásky, měl přitom na mysli více než jen rozvoj mozkových synapsí. Prostředí opravdové lásky a péče není jen onou živnou půdou pro zdravý rozvoj dítěte. Je to také podstatný formující činitel, základ lidství, který má vtisknout duši dítěte onu žádoucí podobu podle Božího obrazu. Jestliže chybí prostředí lásky, dítě nemá ani živnou půdu ani nezbytný formační vzor. To mu nesmírně ubližuje. Dříve než může dítě od rodičů uslyšet první slovo o Bohu, je schopné znat, že se s ním pomocí nedoceňitelných neverbálních informací v podobě krásných a cenných zážitků atmosféry „malého Božího království“, které panuje v rodinném prostředí. Až přijde čas, doví se tento rozvíjející se jedinec, že ona teplá, sladká a něžná radost, kterou tak bezpečně sál a prožíval v náručí matky, je ve skutečnosti něco velice živého a osobního a má jméno Bůh. Jestliže je dítě doslova zahrnuto laskavou péčí, pozorností a bezpečím, vůbec to nevede k rozmazlenosti. Tereza Martinová, malá světice z Lisieux, se v ideálním rodinném prostředí nenaučila změkčilosti, ale naopak hrdinství obětavé lásky k Bohu i k lidem. Z prožitku otcovy lásky a péče si zcela spontánně odvodila obraz milujícího nebeského Otce.

Při pohledu na „království tohoto světa“ nás však nutně napadne otázka: Nežůstává krásný Boží plán pouhou utopií? Bůh v žádném případě není utopista. Kdysi však řekl Žalmistovi: „Když nechce můj lid dbát na můj hlas, nechal jsem ho, ať si žije podle svých nápadů.“ Ale tyto nápady nejsou vždy právě moudré.

Vytvořili jsme si svůj svět „podle svých nápadů“, aniž bereme na vědomí, že je to ve skutečnosti svět, pro který nejsme stvořeni. Ačkoliv vynakládáme tolik úsilí a prostředků, abychom si zajistili veškeré možné pohodlí, abychom měli všeho hojnost

a všechny možné druhy zábavy a potěšení, výsledkem je život plný obav, napětí, stresu, spěchu, neshod, konfliktů a závažných hrozeb. Stáváme se obětí vlastních výmyslů a výplodů, které nás přerostly a které už nám neslouží, ale začaly s námi manipulovat. Čím výše se tyčí babilonská věž lidského sobectví, tím hrozivější bude její pád. Jestliže tuto hrozbu včas nepocítujeme, tím hůř pro nás. Pokládáme své bludné a protipřirozené jednání za své právo a zvykli jsme si na ně tak, že ani v době, kdy začneme tušit, jak nás náš vlastní způsob života ohrožuje, nemáme dost sil, abychom své jednání změnili. Zdá se nám, že se bez svých „vymožeností“ už nemůžeme obejít. Náhlá „necitelnost“ přírody je logickou odpovědí na naši necitelnost k životu, k sobě navzájem i k samotné přírodě. Máme za sebou velkou větrnou bouři, která napáchala nečekaně mnoho škod. Po americkém způsobu jsme dokonce větrný orkán zosobnili a dali mu jméno (i když těžko říct, proč dostal právě jméno jednoho z patronů Evropy). Jméno dáváme tomu, kdo má být odlišen od jiných. Musíme totiž počítat s tím, že budou následovat další vichřice, budou přicházet stále častěji a dokonce se stále rostoucí silou. Je to Boží trest? Je a není. Není to Boží trest v tom smyslu, že by se Bůh zachoval tak, jak jsme zvykli se chovat my: „Tak teď už toho mám dost!“, a poslal na nás výprask v podobě vichru. Bůh tento svůj „postih“ komponoval již od věčnosti do svého stvořitelského plánu. Příroda nás „trestá“ tak, že podle svých vlastních zákonů vyrovnává nerovnováhu, kterou svým sobectvím vyvoláváme. Společnost, která není v souladu s Bohem, není v souladu ani s přírodou. Jak dlouho chceme zkoušet kdo z koho? Ať to zní jakkoliv absurdně, k nezbytným dlouhodobým opatřením proti katastrofám patří také návrat k rodině podle Božího plánu.

-/š-

Výzvy fatimského poselství (88)

Vojáci zanechali Ježíše v politováníhodném stavu. Když ho Pilát takového uviděl a chtěl ho ještě zachránit, předvedl ho znovu před lid a vyhlásil, že je nevinný: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ (...) Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován (Jan 19,4.15-16).

Jestliže Bůh jednou dopustí, abychom byli obětí lidské nespravedlnosti, hledme na Ježíše a následujme ho s vírou.

Deváté tajemství:

Ježíš nese kříž na Kalvárii

V devátém tajemství růženec si připomínáme Ježíše Krista s křížem na cestě na Kalvárii.

Když Pilát vydal Ježíše, aby byl ukřižován, vojáci ho nutili, aby prošel cestu na Kalvárii uprostřed urážek a výsměchu vzbouřeného lidu a nesl na ramenou kříž, na který měl být přibit. Sv. Jan popisuje tuto událost následujícími slovy: *Vzal tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali* (Jan 19,16-18).

Následujme příklad Ježíše Krista, který za nás nesl kříž odsouzení, a nesme svůj každodenní kříž s vírou, nadějí a láskou.

Desáté tajemství:

Ježíš umírá přibitý na kříž

V desátém tajemství růženec se připomínáme smrt Ježíše Krista přibitého na kříž. Když došel na vrchol hory Kalvárie, vedený vojáky, kteří ho týrali, byl přibit na kříž, kde ještě několik hodin trpěl a byl v agónii, než vydechl naposledy: byly tři hodiny odpoledne.

Sv. Jan popisuje tento závěř Pánova pozemského života takto: *U Ježíšova kříže stála*

jeho Matka (...). Když Ježíš uviděl svou Matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl Matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.

Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal octet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal (Jan 19,25-30).

Smrt Ježíše Krista je náš život, protože on zemřel, aby nám dal věčný život. Někdy čas předtím řekl: „Dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát

24 ZAVRAŽDĚNÝCH KNĚŽÍ V ROCE 2006

V uplynulém roce přišlo ve světě o život násilnou smrtí 24 kněží a řeholních osob. Je to o jednu osobu méně než v roce 2005. Na americkém kontinentu bylo zavražděno 8 kněží a řeholníků, z toho dvě osoby v Brazílii. Patří k nim jedna řeholní sociální pracovnice, kterou zavraždil bývalý vězeň. V Turecku zemřel po atentátu misionář Andrea Santoro. V Oceánii byl zavražděn jeden milosrdný bratr. Agentura Fides, která uvádí tyto údaje, nenazývá zavražděné „mučedníci“, aby nepředbíhala rozhodnutí Církve. Za mučedníka může být uznán ten, kdo byl zbaven života kvůli své víře.

Kath-net

a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce“ (Jan 10,17-18).

Na Ježíšově utrpení a smrti se doslova splnilo to, co vzhledem k němu před mnoha roky řekl prorok Izaiáš: *Byl týrán, ale podrobil se a neotevřel svá ústa; jako beránek vedený na porážku a jak ovce, která mlčí před stříhači, neotevřel svá ústa. Odstraněn byl soužením a nespravedlivým soudem. Kdo se stará o jeho právo? Vyrván byl ze země živých, pro*

zločin svého lidu byl ubit k smrti. (...) Sám sebe vydal na smrt, dal se přičíst k zločincům, když nesl hříchy mnohých a prosil za viníky (Iz 53,7-8.12).

Proto Ježíš Kristus na kříži prosil Otce o odpuštění pro své nepřátele: *Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí (Lk 23,34).*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 4. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (15) 8.50 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 9.05 Přání 9.20 La Salleta 9.50 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Simba - lví král (2) 19.05 Biblický příběh (1) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Muži bez křídel 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (9) 22.55 Misijní magazín.

Po 5. 2.: 8.05, 18.05 Zmluva 8.35, 21.45 Na koberečku (15) 8.55 Klip 9.00, 23.00 Je Boží království v nás? 10.00, 19.00 Cesty za poznáním 10.30 Octava dies 11.00, 20.55 Pro vita mundi 11.40 Klip 18.45 Katedrála Božského Spasitele v Ostravě 19.30 Don Bosko 20.05 Mezi nebem a zemí (10) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 22.00 Noční univerzita 23.00 Koncert.

Út 6. 2.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.45 Čtème z křesťanských periodik 9.15, 19.00, 23.30 Cesty za poznáním 9.45, 21.30 V zemi Májů a Inků 10.45 Atlas Charity 10.55 Poltón klub (18) 18.05 Dětská televize 18.40 Klip 20.05 Misijní magazín 21.05 Přání 21.20 Klip 22.30 Octava dies 23.00 Don Bosko.

St 7. 2.: 8.05 Cesty za poznáním 8.35 Klip 8.40 Atlas Charity 8.50, 21.35 Dětská televize 9.20 Zmluva 9.50 Mezi nebem a zemí (10) 10.30, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 „...jdi a jednej také tak“ 18.45 Štúdio AHA 19.25 Pro vita mundi 20.08 Poltón klub (18) 21.05 A léta letí k andělům 21.40 Študlov na Hornolidečsku 21.55 Je Boží království v nás?

Čt 8. 2.: 8.05 A léta letí k andělům 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (18) 10.55 Študlov na Hornolidečsku 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Cesty za poznáním 18.05 Rozhlasové městečko 19.00 Cesty za poznáním 19.30 Zmluva 20.05, 23.20 Lumen 2000 20.35 Pro vita mundi 21.15 Octava dies 21.50 „...jdi a jednej také tak“ 22.20 V zemi Májů a Inků.

Pá 9. 2.: 8.05 „...jdi a jednej také tak“ 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Misijní magazín 10.10, 19.00 Cesty za poznáním 10.40 Na koberečku (15) 10.55 Atlas Charity 11.00 Přání 11.15 Zmluva 18.05. A léta letí k andělům 18.45 Študlov na Hornolidečsku 19.30 Dětská televize 20.05 Noemova

pošta 21.35 Hlubinami vesmíru 22.15 Štúdio AHA 23.00 Noční univerzita.

So 10. 2.: 8.02; 11.55; 20.00 Malý biblický příběh (2) 8.05 Študlov na Hornolidečsku 8.20, 19.00 Cesty za poznáním 8.50 Čtème z křesťanských periodik 9.00 Simba, lví král (2) 10.00 Biblický příběh (1) 10.30 Mezi nebem a zemí (10) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Highlight (1) 18.45 Přání 19.30 Na větrné hůrce 20.05 Kinematograf múz 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (15) 21.25 A léta letí k andělům 21.55 Poltón klub (18) 22.50 Noční univerzita.

Ne 11. 2.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (1) 8.35 Na koberečku (15) 8.50 Študlov na Hornolidečsku 9.05 Přání 9.20 A léta letí k andělům 9.50 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Biblické příběhy (2, 3, 4) 19.35 Cesty za poznáním 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Stríčky vzpomínek 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (10) 22.55 Misijní magazín.

„Záračná medaillka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč, střední (16 mm) - 1 450 Kč, velká (19 mm) - 2 300 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolkerova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Občianske združenie KORAL v spolupráci so Spoločenstvom redemptoristov a laikov v Kostolnej-Zárieči vás pozýva na **DUCHOVNÉ CVIČENIA S O. J. K. BILLOM Z INDIÉ**, spojené s modlitbou za vnútorné i telesné uzdravenie. Duchovné cvičenia sa uskutočnia 19. - 25. 8. 2007 v Trenčíne (SR). Prihlásiť sa môžete na tel. číse 00421 0910 112 815 alebo e-mailom na adrese frbill@post.sk. Prosíme uviesť meno, adresu a telefonický kontakt.

PROČ ŽENY KŘEŠŤANSKÉHO ZÁPADU KONVERTUJÍ K ISLÁMU?

V posledních měsících vyšlo několik článků a studií, které zkoumají, proč v západní Evropě a Severní Americe právě ženy častěji konvertují k islámu.

Kniha Karin van Nieuwkerkové *Ženy, jež přijaly islám* přináší několik rozhovorů se ženami západního světa, které se staly muslimkami. Jejich hlavním motivem je zklamání z křesťanství, přitom ale ani o Kristu, ani o Mohamedovi nic nevědí. Spíše si vytvářejí vlastní verzi náboženství, kterou nazývají islámem.

Ženy často zaměňují křesťanství se současnými sekularizačními trendy v západní Evropě. Poukazují na to, že islám jim umožňuje žít „ženským způsobem“. Na rozdíl od západní společnosti si islám velmi cení mateřství a pečujících kvalit žen; mateřství je uznáváno jako výkon rovnocenný mužskému zaměstnání a muži je musí náležitě podporovat. Jedna Holanďanka konvertovala proto, že v *holandské společnosti musí ženy vydělávat, kdežto islám jim dovoluje zůstat doma a starat se o děti.*

MUSLIMOVÉ KONVERTUJÍ KE KŘEŠŤANSTVÍ ČASTĚJI NEŽ KŘEŠŤANÉ K ISLÁMU

Přestože zájem o islám po 11. září stoupá, stoupá výrazně více počet konverzí muslimů ke křesťanství. Už v roce 2000 přinesla Al Džazíra rozhovor se šejkem Ahmadem Al Katáním, libyjským znalcem islámského práva, který si stěžoval, že v Africe stále více muslimů konvertuje ke křesťanství. Konstatoval, že od počátku 20. století počet afrických muslimů výrazně klesl, zatímco počet katolíků stoupl od roku 1902 z jednoho milionu na téměř 330 milionů. „Každý den konvertuje ke křesťanství 16 000 muslimů,“ řekl šejk, „což znamená 6 milionů ročně.“

I v teokratickém Íránu se staly konverze ke křesťanství pro režim problémem. V roce 2004 konstatoval pracovník ministerstva školství Hasan Mohamadí, že každodenně 50 mladých lidí tajně konvertuje ke křesťanství.

Res Claritatis - mercator.net

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se loptili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s lodmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

Liturgická čtení

Neděle 4. 2. - 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 6,1-2a.3-8
Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5.7c-8
Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

2. čt.: 1 Kor 15,1-11
Ev.: Lk 5,1-11

Slovo na den: *Od nynějška budeš lovit lidi.*

Pondělí 5. 2. - památka sv. Agáty

1. čt.: Gn 1,1-19
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.24+35c
Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53-56

Slovo na den: *Dotknout se aspoň lemu.*

Úterý 6. 2. - památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: Gn 1,20-2,4a
Ž 8,4-5.6-7.8-9
Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

Ev.: Mk 7,1-13

Slovo na den: *Rty, srdce.*

Středa 7. 2. - ferie

1. čt.: Gn 2,4b-9.15-17
Ž 104(103),1-2a.27-28.29bc-30
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
Ev.: Mk 7,14-23

Slovo na den: *Co vchází zvenčí, nemůže poskvrnit.*

Čtvrtek 8. 2. - nez. pam. sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefína Bakhity

1. čt.: Gn 2,18-25
Ž 128(127),1-2.3.4-5
Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 7,24-30

Slovo na den: *Prosila ho, aby vyhnal zlého ducha.*

Pátek 9. 2. - ferie

1. čt.: Gn 3,1-8
Ž 32(31),1-2.5.6.7
Odp.: 1a (*Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost.*)

Ev.: Mk 7,31-37

Slovo na den: *Stranou od zástupu.*

Sobota 10. 2. - památka sv. Scholastiky

1. čt.: Gn 3,9-24
Ž 90(89),2.3-4.5-6.12-13
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 8,1-10

Slovo na den: *Nemají co jíst.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	4. 2.	5. 2.	6. 2.	7. 2.	8. 2.	9. 2.	10. 2.
Antifona	812	1708	1692	857	873	889	1741
Žalm	783	786	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1709	1693	857	873	889	1742
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1710	1693	861	877	893	1743
Antifona k Zach. kantiku	692	1305	1694	861	877	894	1307
Prosby	817	1711	1694	861	878	894	1744
Záv. modlitba	692	1305	1306	862	1306	894	1307
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1714	1698	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1717	1701	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	1305	1701	871	887	904
Prosby	811	826	1718	1702	872	888	918
Záv. modlitba	692	692	1305	1306	872	1306	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 3. 2., 17. 2., 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POUSTEVNÍK
David Torkington

Petr žije na ostrově u skotského pobřeží. Kdybyste ho potkali, připadal by vám jako obyčejný farmář. Pro otce Robertsona, který právě prožívá krizi víry, se však právě cesta za Petrem na vzdálený ostrov stává cestou k sobě samému, a to především znovuobjevením modlitby. Dotisk prvního vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 88 stran, 95 Kč

PROROK
David Torkington

Příběh o tom, jak je možné stát se poustevníkem v uspěchané současnosti tak, jak ho objevuje Otec Robertson při pátrání po svém ztraceném poustevnickém příteli Petru Calvayovi, rybáři z Hebrid. Dotisk prvního vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 136 stran, 129 Kč

MYSTIK
David Torkington

Třetí a závěrečný příběh s poustevníkem Petrem Calvayem se tentokrát neodehrává na opuštěném ostrově. Otec Robertson bude mít příležitost seznámit se i s osudy Petrových rodičů. Dotisk prvního vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 108 stran, 109 Kč

**ZÁKLADNÍ FENOMÉNY LIDSKÉHO BYTÍ
OČIMA FILOZOFIE**

Georg Scherer

G. Scherer (nar. 1928) z filozofické perspektivy pojednává o tématech týkajících se každého lidského života, například o úzkosti, náladách, nudě, strachu, bolesti, zármutku, naději, stáří, smrti, kráse, kultuře. Kniha vznikla na základě mezioborových přednášek, jež autor pronesl na univerzitě v Essenu. Publikace představuje kompaktní úvod do filozofického myšlení a je určena čtenářům, kteří jsou už seznámeni se základy filozofie.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 110x190 mm, 168 stran, 249 Kč

CO ZNAMENÁ FILOZOFOVAT?

Josef Pieper

Filozofovat znamená podle významného německého tomistického filozofa J. Piepera (1904–1997) zapomenout na účelnost a upotřebitelnost věci a ptát se, co jsou „ve svém posledním základu“. Filozofuje ten, kdo je schopen vzdálit se od běžných výkladů a obvyklých hodnocení věci, když před ním náhle vyvstala jejich nová tvář. Filozofování vychází z údivu nad věcmi, které nás každodenně obklopují, nad tím, že vůbec něco existuje a může být oživováno konfrontací s tradovaným výkladem světa: s mýty, teologií nebo i s texty, které jsou pokládány za racionalistické či ateistické. Filozofické tázání (a v tom je vznešenost i bída filozofie) však nemůže dospět ke konečným odpovědím – ústí v poznání, že svět má charakter tajemství. Kniha je určena studentům filozofie, teologie, odborníkům v těchto oborech a dalším čtenářům, kteří se zajímají o filozofii.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 110 x 190 mm, 96 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.